

AZ OLTÁRISZENTSÉG ELŐTT

Második, bővített kiadás

Az Oltáriszentség előtt

Jézus valós jelenlétéről

Szerkesztette: Jánossy Gábor

Lektorálta: fr. Barsi Balázs O.F.M.

Kiadja: Stella Maris Alapítvány

1539 Budapest, Pf. 638.

Nyomda: Co-Print Kft. – www.co-print.hu

Felelős vezető: Diviaczky Klára

ISBN szám: 963 06 0277 6

Budapest, 2014.

Ajánlás

A legnagyobb dolgokat valójában nem lehet megtanítani, de megtanulni lehet. Ilyen az emberi beszéd. A kisgyermeknek nem fogja meg az anyja és az apja a kicsi száját, hogy “ó” hangra alakítsa. Így nem lehet megtanítani beszélni.

De hát akkor hogyan tanul meg az ember beszélni? Figyeli a nagyokat és nagyon vágyakozik arra, hogy beszédjükben részt vegyen. Kezdetben ebből csak dadogás lesz, később értelmes beszéd. Az ember ugyanis készséget kapott a beszédre. Ugyanúgy, ahogy képességet kapunk az imádságra, Isten imádására is a Szentlélek által.

Hogyan lehet tehát megtanulni imádkozni? Figyelni kell a nagyokat, a szenteket, és nagyon vágyakozni, hogy részt vegyünk az ő beszédjükben (Istennel és egymással való beszédjükben), és csodák-csodája sikerülni fog.

Ez a csodálatos kis könyv ezt a kettőt adta nekem: vágyakozást a szentségimádásra, és a szentek közössége tagjainak tanácsait – figyelhettem rájuk.

Mindenkinek ajánlom figyelmes olvasásra, szentségimádásaink megújítására!

Sümege, 2006. Szent Antal ünnepén

fr. Barsi Balázs

*Ludbreg – Szent Vér ereklye
(történetét lásd 135. old.)*

A szentségimádásról

Bevezetés helyett

Első lépésként vizsgáljuk meg, hogy milyen módon is kell vagy kellene viszonyulnunk az Oltáriszentségben jelenlevő Jézushoz. Ezt a jelenléteket a Katolikus és az Ortodox Egyház vallja. (a szerkesztő)

Amikor II. János Pál pápa 2004. októberében meghirdette az Eucharisztia évét, nem ötletszerűen cselekedett. Az idősödő, egyre több fájdalmat hordozó főpap minden egyes tette Jézus búcsúbeszédéhez volt hasonlatos (vö. Jn 14-16 fejezetek). A lényegét, a legfontosabbat akarta övéi, a reábízott nyáj szívébe vésni. Szeressék Jézust és szeressék a Szűzanyát. A 3. évezred programja ez. Nem újat mondott, csak figyelmeztetett, fölhívta a figyelmet. Ezért hirdette meg a Rózsafüzér évét 2003-ban, 2004-ben pedig az Eucharisztia évét. Don Bosco híres látomása eleve nedett meg a szemünk előtt. Az Egyház hajója viharban van, mindenünnen támadják, és csak akkor kerül biztonságba, amikor két hatalmas oszlophoz horgonyozzák le. Az egyik oszlop tetején a Szűzanya szobra áll, a másikon egy hatalmas, hófehér Szentostya. A két horgony nem evilági biztonságba kapaszkodik. A természetfölötti, az örökkévaló világ az egyetlen biztos menedék. Jobban tudta ezt a Szentatya, mint bármelyikünk. Ezért irányította figyelmünket az Eucharisztiaira. „Az Eucharisztia a jelenléte misztériuma, mely által leginkább megvalósul Jézus ígérete, hogy velünk marad a világ végezetéig” (Mane nobiscum Doine, 16).

Venite adoremus... (Jöjjetek, imádjuk)! Hangzik a felhívás újra és újra. Sokan nekiindulnak, aztán megtorpannak. De hát hogyan imádjuk Őt? Mit kell csinálni a kitett Eucharisztia előtt? Amikor elhallgat az ének és csönd van, hogyan imádkozzunk, mit tegyünk ebben a csöndben? Egyáltalán mi is az az adoráció? Ezekre a kérdésekre keressük a választ a továbbiakban. Reméljük, minél többen kedvet kapnak ahhoz, hogy belemerüljenek az Eucharisztia csöndjébe és egyre közelebb merészkedjenek Jézushoz...

Nem kell egyfolytában „programról” gondoskodni, hiszen itt személyes találkozásról van szó (a „program” maga Jézus). Higgyük, hogy van mondanivalója a számunkra! Még akkor is, ha ez az adorációban nem mindig a szavak szintjén történik. A szeretet nyelvezete jóval mélyebb és gazdagabb. Érdemes megpróbálni legalább egyszer egy csendes órát ajándékozni Jézusnak! Valami újat és nagyon szépet fogunk megtapasztalni. Hadd idézzük ezzel kapcsolatban II. János Pál pápát: „Jó Nála lenni, a keblére hajolni, mint a szeretett tanítvány (vö. Jn 13,25), érezni az Ő szívének végtelen szeretetét. A kereszténységnek a mi korunkban elsősorban »az imádság művészetében« kell különböznie másoktól! Jó, ha érezzük sürgető szükségét, hogy hosszasabban elidőzzünk lelki társalgásban, csendes imáadásban, szeretetünket kifejezve a Legszentebb szentségben jelenlévő Krisztusnál! Drága testvéreim, hányszor, de hányszor tapasztaltam ezt, és mindig erőt, vigasztalást és segítséget találtam” (Ecclesia de Eucharistia, 25)!

Az adoráció nem lecke, nem valami elmélet a szeretetről, hanem a szeretet megtapasztalása. Születésünktől a halálunkig szomjazzuk a szeretetet. Amikor odatérdelünk az Eucharisztia elé, megérkeztünk a forráshoz. Jézus már várt. Nagyon várt. Személyesen énrám. Vágyódik arra, hogy a Szívére ölelhessen. Nem a külsőmet vizsgálja, nem tesz föl kérdéseket, nem vár el semmit, csak velem akar lenni. Az elfogadásnak ebben a bensőséges meghittségében gyermekké válik az ember. Most semmi sem fontos, csak az, hogy Jézus szeret. Nagyon szeret. Ebben a pillanatban csak Vele vagyok és engedem, hogy szeressen. Jelenleg nem vagyok semmi más, mint egyetlen szerető odahajlás az Úr felé. Bizalommal hajtom fejemet az Ő keblére. A gyöngédség tiszta misztériuma ez. Fészkét készítek magamnak az Ő Szívében. Hallgatom szívdobbanását és elmerülök szeretete misztériumában. A bensőséges szeretet pillanatai ezek. A lélek megpihen és újjászületik benne.

Az adoráció a tiszta szeretet párbeszéde Istennel. A meghittségnek ebben a mélységében nincsenek már szavak, nincsenek már gondolatok. Csak a másík, a Te létezik egyedül. Az ember elfeledkezik önmagáról és csak egyetlen a fontos: Isten van. Milyen jó, hogy Ő olyan csodálatos, olyan nagy! Az adoráló ember belefeledkezik Isten csodálatába. A szeretetre az Úr még nagyobb szeretettel válaszol: megmutatja,

megismerteti önmagát. „Aki szeret engem (...) én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki” (Jn 14,21) – mondja Jézus. A Teremtő és a teremtmény elragadtatva nézik egymást. Ez a néma párbeszéd beszédesebb minden szónál. Nem létezik nagyobb öröm ennél a szeretetnél, a szeretetben való egységénél!

Amikor az adorációban átítatódtunk, feltöltődünk a Szeretettel, akkor ismerjük fel igazán, micsoda feladatot bízott ránk Jézus! Továbbadni, sugározni ebbe a kihűlt szívű világba az Ő szeretetét. „Ti is úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket” (Jn 13,34). Nem egy kicsit, nem ímmel-ámmal, hanem úgy, ingyenesen, érdek nélkül. Számítgatás és mérlegelés nélkül pazarolni a szeretetet, ahogy Ő tette. Nemcsak akkor, amikor éppen kedvünk van hozzá, hanem mindig. Mindig ugyanolyan intenzitással szeretni mindenkit. Azt is, aki nem annyira szimpatikus. Vállalni minden áldozatot, késznek lenni elmenni a legvégsőig. Ezt várja a Mester, ezt kéri tőlünk. S a tanítvány odaadó szeretetében lassan Eucharisziává válik, mert ez a cél. Ezért térdelünk újból és újból az oltár elé. Ezért végezzük az adorációt.

Magyar Pál atya

Magyar Pál atya indító gondolatai után hagyatkozunk rá Varga László atya gondolataira (a szerkesztő).

1986 nyarán fedeztem fel a szentségimádást és tettem napi gyakorlattá papi életemben. Felismertem, hogy ez nem egy a sok jámborsági gyakorlat közül, nem egy újabb lelki program, amit el kell végezni, nem biztos recept és módszer a lelkipásztorkodás gyümölcsözővé tételéhez, hanem ez maga az Élet, a lelki élet forrása. Személyes és bensőséges kapcsolat azzal, aki annyira szeret, hogy meghalt értem, és odaadta magát nekem.

Először csak egyedül végeztem. Teljes csendben, eszköztelenül. Szerettem volna találkozni azzal, akitől addigra már rengeteg ajándékot kaptam, és aki mérhetetlenül több minden ajándéknál.

Hónapokon át alig vártam, hogy leteljen az az egy óra, amit odaígértem Neki. Semmi béke, semmi vigasztalás, semmi látványos gyümölcs nem termett, sőt napról napra nehezebb volt kitartani, mert szívem

minden sötétsége felszínre tört. Fél évbe telt, amikor végre béke lett, s „csendesen és váratlanul átölelt az Isten”.

Első plébánosi helyemen megértettem, hogy nem egyedül kell végeznem, hanem közösséggel. Minden hónap harmadik hétvégéjén csendes napot tartottunk zsolozsmával, böjttel és szentségimádással. Számptalan gyümölcsöt termett azoknak az életében, akik eljöttek.

Kaposváron 1993. augusztus 4-e óta végezzük szép csendben. Először csak az erre a célra kialakított kápolnában, majd 1998. január 4-től egész nap, nyilvánosan, mindenki számára nyitott lehetőségként a Szent Imre templomban. Több mint hetven testvérem évek óta, hétről hétre hűségesen válaszol Isten szeretetére, visszaadva neki egy órát az Ő tulajdonából. Szolgál kitartóan másokért, a közösségért, a városért.

Közös tapasztalatunkká vált, amit Kalkuttai Boldog Teréz anya így fogalmazott meg: „Isten a szív csendjében beszél. Isten a csend barátja, és nekünk hallgatnunk kell őt, mert nem a mi szavaink számítanak, hanem az, amit ő mond nekünk, és amit ő rajtunk keresztül mond.”

NÉHÁNY TAPASZTALAT

Az ima nem természetes, hanem természetfölötti szükséglet, küzdenünk kell érte naponta, elszakadva néhány dologtól, bátran szembeúszva az árral.

Kifogásokat gyártunk az ima ellen: nincs erőm, nincs időm, nem tudok imádkozni, mások jobban tudnak, mint én, mindig közbejön valami, ami fontosabb.

Az imában mindenki kezdő. Senki sem tud a másiknál jobban imádkozni. Mindenki egyedi és különleges imádkozó.

Az ima soha nem a mi teljesítményünk, a Szentlélek az, aki imára indítja a szívünket.

Isten a hétköznapi eseményein és szükségletei által tanít bennünket imádkozni.

Az imát csak imádkozás által lehet megtanulni!

Ima nélkül nincs életszentség.

Naponta ki kell tartani újra és újra, addig, amíg be nem adom a derekam, és Isten megváltoztat engem.

MIT JELENT A SZENTSÉGIMÁDÁS?

Szerető szemlélése egy titoknak.

Az ima és a keresztyénség sem nem teória, sem nem ideológia. A teória és ideológia tárgya mindig megmagyarázható, objektív, sohasem misztérium. Ez több, mint elmélkedés. A szemlélődésben fedetlen arccal szemléljük Isten dicsőségét.

Titok – ami meghaladja minden racionalitásunkat, logikánkat, pszichológiánkat és teológiánkat is. Messze több minden fogalmunknál, amit róla alkottunk, több minden tudásunknál, vágyunknál és érzésünk-nél – kimeríthetetlen misztérium. Egy élet kevés ahhoz, hogy befogadjuk teljesen Isten titkát, de csodálatos ajándékként az életünk az örök élettel folytatódik, és ott színről színre láthatjuk azt, akit most tükör által homályosan, a szent színek alatt szemlélünk.

Mivel az Oltáriszentségben Isten alázata lesz nyilvánvalóvá, az alázatosoknak már itt egyre teljesebben feltárul a köztünk lévő Jézus titka.

Szemlélni – azt jelenti, hogy befogadni akarjuk és nem kisajátítani. Ha szeretettel szemlélek valakit, akkor nem manipulálok, nem akarom irányítani az én terveim szerint. Rengetegszer elimádkozzuk: „legyen meg a Te akarod”, de nekünk mindig van jobb ötletünk, és nagyon várjuk, hogy a jó Isten azt fogja tenni, amit mi akarunk. Amikor mégse az történik, amit szeretnénk, pedig kimondtuk, hogy „legyen meg a Te akarod”, akkor a szívünk fellázad. A kiakadásainkból egyértelműen látszik, hogy ez így van.

Amikor pedig szeretettel szemlélem azt, aki szeret, akkor egyszerűen csak befogadom. Azt akarom, hogy betöltsön, azt akarom, hogy a jelenlétével átjárjon.

Szeretettel.

Ebben a kapcsolatban semmit sem rejthetek el előle magamból. Isten jobban szeret engem, mint én magamat. Személyes érdekem, hogy kiszolgáltassam magamat neki, különösen azokon a területeken, amelyek szégyellek, amelyeket titkolok, amelyek életem sötétségei, és én sem ismerem ki magamat bennük. Ebben a kapcsolatban semmi nem lehet magánügy, itt még a tudatalatti is ismertté lesz.

A szeretet számára semmi sem lehetetlen, de mindig kölcsönös kell, hogy legyen. Isten megvárja, hogy kész legyek magamat teljesen átengedni a szeretetének, és akkor olyan dolgokat tapasztalhatok meg, amelyeket azelőtt soha.

Ebben a szeretetben meggyőződhetek arról, hogy a szeretet számára és Isten számára semmi sem lehetetlen, még az én életemben sem.

Ha ebbe a szeretetbe belemegyek, akkor ki kell mondanom: tegyél velem, amit akarsz, mert Te vagy az én Atyám.

Ha komolyan veszem a szeretetét, akkor végre föladom, hogy én írjam elő, hol, hogyan és mit változtasson meg bennem.

Természetesen szabad kérni és vágyakozni, de mindezt az Ő nevében fejezem ki, és soha nem kívánok olyan dolgokat, amelyek Őellene vannak.

Ő mondja: aki szeret, annak kinyilatkoztatom magamat.

MIRE VAN SZÜKSÉG RÉSZÜNKRŐL, HOGY GYAKOROLHASSUK A SZENTSÉGIMÁDÁST?

Semmittevésre.

A semmittevés nem lustálkodás, hanem befogadó figyelem. Idő kell ahhoz, hogy az élet által felkavart dolgok leülepedjenek bennünk!

Vágyra.

Életünk legmélyén a vágyaink irányítanak bennünket. Szükség van arra, hogy felébredjen szívünkben a Jézus utáni vágy. A Tábor-hegyen azt mondták a tanítványok: „Mester, jó nekünk itt lennünk”. Jó veled időzni.

Időre.

A szeretet időben mérhető. Akit szeretünk, azzal szívesen időzünk. Isten személy, aki szeretetében vágyakozik utánunk. A vágy beteljesedéséhez idő kell. Szüksége van arra, hogy időt adjunk neki, és nekünk is időre van szükségünk, hogy betölthesse vágyainkat. A másik iránti szeretetünk is legegyszerűbben azon mérhető, hogy mennyi időt töltünk vele.

Ha rendszeresen kimarad az ima, a Jézussal való találkozás, a mögött nem időhiány, hanem szeretethiány rejtőzik!

Csendre.

„Isten a szív szentéjében beszél. Isten a csend barátja, és nekünk hallgatnunk kell őt, mert nem a mi szavaink számítanak, hanem az, amit Ő mond nekünk.” (Teréz Anya) Meg kell tanulnunk lecsendesíteni a szívünket Isten jelenlétében annyira, hogy hallhatóvá váljon a Szeretet hangja. Azok, akik már megpróbáltak csendben „semmit tenni”, elcsendesedni, azok tudják, hogy egyáltalán nem könnyű feladat.

A csend a szentségimádás egyik legfontosabb része!!! Nem volt könnyű elfogadtatni a testvérekkel, hogy nem az Oltáriszentség jelenlétében elvégzett engesztelő imaóráról van szó, ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy kitöltjük az időt imákkal és énekekkel. Letudunk egy programot, elvégzünk egy imaórát. A személyes találkozáshoz el kell csendesedni. Fontos megteremteni ehhez a csend külső feltételeit is.

Csodálatos ajándék, amikor Isten elkezd beszélni. Ő nem süketnéma, miként azt sokan gondolják róla. Hallja, amit mondunk, és van személyes mondanivalója az életünkre is.

Jelenlétre.

Isten örök jelen, találkozni Vele csak a jelenben lehet. Tapasztalatunk az állandó „jelenvesztés”: vagy a múlt törmelkeiben kutatunk, vagy a jövő képeit rajzolgatjuk magunk elé; akár beszélgetünk valakivel, akár imádkozunk. Elfelejtettük, mit jelent a találkozásainkban jelen lenni. Újra kell tanulnunk ezt is. Nem könnyű a házasságokban, a családokban személyes figyelemmel jelen lenni azok számára, akiket szeretünk. Az imáinkat is kitöltjük „programokkal”, és nem figyelünk igazán arra, aki teljes szeretetével figyel ránk.

MIRE HÍV JÉZUS A SZENTSÉGIMÁDÁSBAN?

Szolgálatra.

Nemcsak önmagunk miatt megyünk szentségimádásra, nem csak a Jézussal való személyes találkozás ajándékáért, hanem másokért, a Test többi tagjáért is. Egy testnek vagyunk a tagjai, és minél jobban átjárja a tagokat Isten szeretete, annál inkább akarnak segíteni, szolgálni másokért és másoknak. Ezért a szentségimádás szolgálat is.

Aszkézisre.

Lemondunk a jóról egy nagyobb jó kedvéért. Pedig rengeteg jó dolgot lehetne a „semmittevés”, a szentségimádás ideje alatt is csinálni.

Akik megpróbálnak elcsendesedni, és elhatározzák, hogy egy órát azzal töltenek, aki maga a Szeretet, azok gyakran megtapasztalhatják a jóra való kísértést. Eszükbe jut, mennyi jó dolgot tudnának elvégezni ezen idő alatt, mennyi mulasztásuk van feladataik elvégzésében, és azt most mind bepótolhatnák. Hasznosabban is tölthetnék az időt, sokat segíthetnének...

Megfontolandók Teréz Anya gondolatai: ha nővérei megrövidítik a szentségimádás idejét azért, hogy több jót tehessenek a rászorulókkal, akkor egy idő után már nem fogják felismerni és megszeretni a megtört embertársaikban jelen lévő Krisztust.

Szeretváltásra.

Mindent megelőző az életünkben Isten ingyenes, feltétel nélküli szeretete irántunk. Az eukarisztikus kapcsolat is tőle indult ki. Ő az, aki szeretetében odáig ment, hogy jelenvalóvá tette magát az Oltáriszentségben. Láthatóvá, tapasztalhatóvá, érzékelhetővé. Alázatában alkalmazkodott teremtett létünk igényeihez. Minden idő, amit vele töltünk, válasz az ő szeretetére.

MILYEN GYÜMÖLCSEI VANNAK?

Szemléletváltás.

A hangsúly fokozatosan átkerül a tapasztalatról a hitre. A hit által szemlélni az életünket azt jelenti, hogy az érzéseinknél fontosabb lesz az Ő jelenléte, ezért mindig készek és képesek is leszünk hálát adni, mert egyre inkább érezzük, hogy Ő jelen van minden cselekedetünk-nél.

Meghosszabbított jelenlét.

Megígérte, hogy „velünk van minden nap a világ végéig”. Megígérte és megtartotta, minden képzeletünket meghaladó módon, hiszen az Eukarisztiában Jézus egyé lett velünk. A csend, a szentségimádás segít abban, hogy észrevegyük ezt a jelenlétet, és egyre fontosabb lesz számunkra: hogyan lát bennünket és dolgainkat Isten?

Új kapcsolat az élet Igéjével.

Az Ő jelenlétében megelevenedik az Ige, eszünkbe juttatja szavait, világosságot támaszt a szívünkben.

Nagyobb önismeret.

Aki szeretni akarja Istent és embertársait, annak meg kell ismernie és szeretnie önmagát emberi valóságában. Isten gyermekei, Jézus barátai, a Szentlélek szentélyei vagyunk. E kinyilatkoztatás szerinti önazonosságunk egészen más, mint ami a főnökeink, a házastársunk, az ellenségünk véleménye rólunk.

A szeretet oktalansága.

A racionalitással szemben nálunk nem az irracionalitás, nem az infantilizmus, hanem a szeretet oktalansága áll. Ez ennek a szeretet kapcsolatnak tudatos, szabad gyümölcse.

Isten szeretetét mindenegybes emberben szemlélhetjük. Teréz Anya szerint a szentségimádásban felismerjük Jézus Krisztust, és megszeretjük Őt, hogy azután elmenve felismerjük és megszeressük az úton fekvőben is jelen lévő Jézus Krisztust. Az Eukarisztiában megtört Krisztus és a megtört ember ugyanaz. Szeretettel szemlélhetjük Istent még a bűnösökben is.

Testvérek Krisztusban.

A szentségimádás gyümölcseként nemcsak magunkról ismerjük fel, hogy Isten szeretetajándékai vagyunk, hanem az embertársainkról is kiderül ez. Ezért többé már nem riválisaink, akikkel versenyeznünk kell, akiket kényszeresen saját képünkre és hasonlatosságunkra akarunk formálni. Végre testvérek lehetünk, akiket szerethetünk olyannak, amilyenek, és befogadhatjuk őket a szívünkbe.

Közösség születik.

Amikor elkezdünk „semmittenni” a Szentháromság jelenlétében, akkor egy élő, eleven szeretetközösségbe kapcsolódunk be: az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetközösségébe. Már négyen vagyunk! És ez nagyon jó közösség, sokkal jobb, mint bármi más.

KEZDD EL!

Ha mindezek fontosak számodra, akkor ne várj senkire, kezd el te magad! Mindegy, hogy hogyan, de kezd el! Ne hivatkozz arra, hogy nálunk ez nem szokás, nálunk ezt nem csinálja senki. Ne várj a közösség többi tagjára, a plébánosra vagy bárki másra! Istennél nem kell hivatkozni senkire. Te az Ő gyermeke vagy, állj a színe elé, kezd el

te személyesen! Ez nagyon fontos. Kezdd el, és a többit bízd rá a Jóistenre! Ő mindent ki fog bontani a te életedben, és a te élethelyzetedben is. Ne titkold, amit csinálsz, elő kell állni veled, akár alkalmas, akár alkalmatlan. A tartóra tett mécsesnek világítani, a hegyre épült városnak látszani kell!

...És ne add fel!

Varga László atya

HOGYAN VÉGEZZÜK AZ ADORÁCIÓT?

Az adoráció nagyon egyszerű imádság. Tanulásra nincsen szükség, csak a lényegét kell megértenünk: *az adoráció nem a mi tevékenységünk.* Mi csupán ott vagyunk az Eucharisztia előtt és várakozunk. Isten rendelkezésére állunk. Engedjük, hogy az történjen a lelkünkben, amit Ő akar. Ez azt jelenti, hogy az adorációban teljesen lemondunk minden aktivitásról. Nem beszélünk, nem énekelünk, nem olvasgatunk és nem is töprengünk most semmin. Csöndben vagyunk, és csönd van körülöttünk.

Az Eucharisztia elé helyezkedünk. Amikor nincs kitéve az oltárra, akkor is végezhetünk adorációt a Tabernákulum felé fordulva. Ugyanezt megtehetjük odahaza is: a legközelebbi templom felé fordulunk azzal a hittel, hogy néhány falon túl ott van az Eucharisztia. Lehetőleg térdelve adoráljunk, ha azonban ez nehezen megoldható, vagy fáj a lábunk, nyugodtan ülhetünk is. Ezután nincs más tennivalónk, mint a *várakozás.*

Fontos tudnunk, hogy a belső csend nem valami erőfeszítés, vagy küzdelem árán valósul meg bennünk. *Az összeszedettség egy állapot.* Nyugodt türelemmel várakozunk, és egy bizonyos idő után eljutunk ebbe az állapotba. Észre fogjuk venni, hogy először a testünk, a fizikai valónk nyugszik meg. A megfelelő testhelyzet pihentető. Az izmok feszültsége megszűnik, légzésünk egyenletessé válik. A benső világunk már egy kicsit lassabban nyugszik meg. Ha megrohannak különféle gondolatok, ne harcoljunk ellenük! Nem foglalkozunk velük, ügyet sem vetünk rájuk. Most valami sokkal fontosabbra irányul a figyelmünk: Jézus jelenlétére. Várakozásunk közben kérhetjük az Ő segítségét. Ahogy annak idején parancsolt a viharnak, most parancsoljon a kavargó gondolatoknak! Ha sok a gondunk és bánatunk, adjuk át azokat Jézusnak! Öntsük ki szívünket és mondjunk el Neki mindent gyermeki bizalommal. Bízhatunk a megértésében és segítségében, hiszen Ő ma-

ga mondotta: „Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket” (Mt 11,28). Ezek után nyugodtan várakozunk, és előbb-utóbb megszületik az összeszedettség.

Aki úgy érzi, hogy nehezen jut el az összeszedettség állapotába, megpróbálhat néhány egyszerű eszközhöz folyamodni. Elmondhatunk 1-2 tized rózsafüzért, vagy esetleg mind az 5 tizedet. Végezhetünk hálaadó, vagy dicsőítő imádságot. Megpróbálhatunk egy rövid, egyszerű kis éneket dúdolgatni magunkban (mint pl. Taizében), és azt ismételtetni. Mondogathatjuk Jézus és Mária nevét is, vagy egy-egy mondatot valamelyik imából. Mindenki előbb-utóbb megtalálja a neki megfelelő eszközt. Ha kitartunk benne, egyre inkább érezni fogjuk azt a belső nyugalmat és békés csöndet, ami az összeszedettség jellemzője. Nincs már bennünk nyugtalanság, nem zavar többé semmi. A különféle zajok és mozgások már nem terelik el figyelmünket.

Ebben az összeszedettségben kérjük a Szűzanyát, hogy legyen velünk. Mint jó Édesanya szívesen jön és segít. Vele együtt kérjük és hívjuk a Szentleket. Az Ő jelenlétük sokat segít, és elhárít minden zavaró tényezőt.

Most egy másféle, nyugodt, békés várakozás kezdődik. Nem akarunk semmit, nem sürgetünk semmit. Egyszerűen csak ott vagyunk és engedjük, hogy hasson ránk az Eucharisztia csöndje. Észre fogjuk venni, hogy ez egy másfajta, jóval mélyebb csönd, mint a mi benső csöndünk. A várakozásban lassan ráhangolódunk az Eucharisztia csöndjére. Egyre nagyobb nyugalom és egyre mélyebb béke tölt el bennünket. A csöndünk lassan egybeolvad az Eucharisztia csöndjével. Megszűnnek a vágyak, a különféle elképzelések. Betölt a csönd. Behunyttal szemmel várakozunk. Előfordulhat, hogy olykor úgy érezzük, mintha nem is lenne testünk, vagy mintha nem is a térben lennénk. (Ez csak érzés. Valójában, ha kinyitjuk a szemünket, láthatjuk, hogy nem szűnt meg semmi sem.) Várakozunk nyugodt türelemmel, hogy megnyíljunk az isteni Jelenlét számára és elinduljon az Úgynevezett „belső történet”.

Milyen hosszú legyen az adorációnk időtartama? Eleinte elegendő 5-10 perc, hogy szoktassuk magunkat a csendhez. Később már érdemes fél órát ott tölteni az Eucharisztia előtt. Ha már ez sem jelent gondot, bátran rászánhatunk egy órát, vagy annyi időt, amennyi jól esik.

Magyar Pál atya

Szívből javasoljuk, hogy az itt felhasznált két kis füzetet mindenki szerezz be és akár többször is tanulmányozza át szerető odafigyeléssel, hogy átjárhasson mindenkit az Oltáriszentségben köztünk levő Jézus-hoz való helyes viszonyunk. A két kis füzet címe és kiadója:

Varga László: A szentségimádás; Kaposvár 2004. (Szent Imre Öröksége Ifjúsági és Szociális Alapítvány)

Magyar Pál: Adoráció; Budapest, 2005. (Kerekes Kegytárgy Nagykereskedés)
Mindkét kis füzet általában kapható a kegytárgy árusoknál!

A könyv további részeiben, az Egyház tanítása, atyák gondolatai és néhány égi üzenet után – a kezdeti nehézségek leküzdésének idejére – kínálunk egy óra, negyed óra illetve néhány perc kitöltésére alkalmas anyagot. Ezt követően az Eucharisztikus keresztutat, az Oltáriszentség rózsafüzért illetve választható imákat találhatunk ebben a kiadványban. Az Oltáriszentséggel kapcsolatos történetek a lélek megerősítését célozzák. A könyv végén a papok által vezetett szentségimádás befejezéséként szokásos litánia záró könyörgéseit gyűjtöttük össze a liturgikus év szerinti sorrendben (a szerkesztő).

Isteni erő és végtelen irgalom

A Mennyei Atya üzenete Eugénia anyán keresztül (1932. július 1. Francia ország, Jézus Szent Vérének ünnepén)

Ezt a napot választottam, hogy megkezdjem e szeretetművem az emberek között, mivel ez Fiam, Jézus Szent Vérének ünnepe. A Szent Vérbe szándékozom meríteni művem, hogy bő termést hozzon az egész emberiség számára.

Jövetelem célja:

1. Azért jövök, hogy elűzzem azt a túlzott félelmet, amellyel teremtményeim irántam viseltetnek, és hogy megértessem velük: abban lelem örömet, hogy gyermekeim – vagyis az egész mostani és eljövendő emberiség – megismerjen és szeressen Engem.

2. Reménységet jöttem hozni az embereknek és nemzeteknek. Hányan de hányan már régen elveszítették azt! Ez a reménység majd békében és biztonságban élteti őket, hogy üdvösségükön munkálkodjanak.

3. Azért jövök, hogy olyannak ismertessem meg magamat, amilyen a valóságban vagyok. Belém vetett bizalmukkal növekedjék együtt irántam való szeretetük, hiszen legfőbb gondom, hogy minden ember fölött úgy őrködjek, mintha ő volna egyetlen szeretett gyermekem.

A festőnek örömet okoz az általa festett kép szemlélése; így Én is örülök, ha az emberek – teremtésem remekművei – közé jöhetnek.

Az idő sürget. Szeretném, ha az emberek mielőbb megtudnák, hogy szeretem őket, és hogy a legnagyobb boldogságom abban áll, hogy együtt lehetek és beszélhetek velük, mint atya a gyermekeivel.

Az örökkévalóság vagyok, és amikor egyedül éltem, már akkor gondoltam rá, hogy mindenhatóságomat arra használom fel, hogy hasonlatosságomra embereket teremtek. De előbb került sor az anyagi világ teremtésére, hogy az emberek a megélhetésükhöz szükséges javakat megtalálják. Megtöltöttem a világot mindazzal, amiről tudtam, hogy az embereknek szükségük van rá.

Végül megteremtettem az embert! Nagy örömöm telt művemben. Az ember elkövette a bűnt, de éppen ezáltal tudtam bizonyítani végtelen jószágomat. Azért, hogy teremtményeim, az emberek között élhessek, az ószövetségben prófétákat választottam ki; nekik mondtam el kívánságaimat, fájdalmaimat és örömeimet, hogy azokat mindenkivel közöljék.

Minél inkább növekedett a rossz, jószágom annál inkább arra készítettem, hogy közöljem magamat az igaz lelkekkel, hogy továbbítsák rendelkezéseimet a törvényszegőkhöz. Ezért néha szigorúnak kellett lennem. Nem azért, hogy büntessem őket – mert ezzel csak fokoztam volna a rosszat –, hanem azért, hogy visszatartsam őket a bűntől. Ezáltal Atyjuk és Teremtőjük felé akartam irányítani őket, akit hálátlanságukban elfelejtettek, félreismertek és megvetettek. Később a gonoszság annyira elárasztotta az emberek szívét, hogy kénytelen voltam csapásokat küldeni a világra, hogy az ember a szenvedés által (javainak pusztulása, sőt életének elvesztése által is) megtisztuljon: ilyenek voltak a vízözön, Szodoma és Gomorra pusztulása és a háborúk...

Még a szenvedések és csapások közepette is a világban, az emberek között akartam maradni. Így a vízözön idején is Noé közelében maradtam, aki akkor az egyetlen igaz ember volt. Hasonlóképpen a többi katasztrófa idején is mindig találtam egy-egy igaz embert, aki mellettem maradtam. Rajtuk keresztül az akkori idők emberei között maradtam. Ez mindig így történt.

A világ az emberiség iránti végtelen jóságom által gyakran megtisztult romlottságából. Akkor újból néhány lelket választottam ki, akikben különösen örömöm telt. Az ő jóvoltukból ismét örülhettem teremtményeimnek, az embereknek.

Megígértem az embernek a Megváltó eljövetelét. Mi mindent meg nem tettem jövetelének előkészítéséért, megmutatva szeretetemet az előképekben, akik Őt képviselték már évezredekkel jövele előtt.

Mert ki is az a Megváltó? Honnan jön? Mit tesz a földön? Kit képvisel?

A Megváltó: az Isten.

Kicsoda az Isten?

Isten az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

Honnan jön, vagyis kinek a megbízásából jön az emberek közé?

Én bíztam meg Őt, az Ő Atyja: az Isten.

Kit képvisel majd a földön?

Engem, az Ő Atyját: az Istent.

Mit cselekszik majd a földön?

Megismertet és megszerettet az emberekkel Engem, az Atyát, az Istent.

Vajon nem ezeket mondta-e:

„Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell fáradoznom?”
(Lk 2,49)

„Nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem annak akaratát, aki küldött.” (Jn 6,38)

„Mindent megad nektek az Atya, amit nevemben kértek Tőle.” (Jn 15,16)

„Ti így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...” (Mt 6,9)

Mivel azért jött, hogy az Atyát megismertesse az emberekkel és megdicsőítse, más helyen ezt mondja:

„Aki engem lát, látja az Atyát is.” (Jn 14,9)

„Én az Atyában vagyok, s az Atya énbenem.” (Jn 14,11)

„Senki sem juthat el Atyámhoz, csak általam.” (Jn 14,6)

Látjátok, ó emberek, hogy öröktől fogva egyetlen óhajom van: az, hogy megismertessem és megszerettessem magamat az emberekkel, mert az a vágyam, hogy szüntelenül velük legyek...

Kétféle módon közeledek felétek: a kereszttel és az Oltáriszentséggel.

A kereszttel az a számomra is fájdalmas út, amely révén közétek jöhettem, mert ezzel váltottalak meg titeket Fiammal. És számotokra is a kereszttel az az út, amelyen felemelkedhettek Szent Fiamhoz, és Tőle egészen Hozzá. Kereszttel nélkül soha nem juthattok előre, mert az ember a bűnnel magára vonta az Istentől való elszakadás büntetését.

Az Oltáriszentségben köztetek lakom, mint egy apa a családjában. Azért bízom meg Fiammal, hogy alapítsa meg az Oltáriszentséget, hogy minden tabernákulum kegyelmeim és végtelen szeretetem kincstára legyen, hogy az embereknek – minden gyermekemnek – kioszthassam azokat.

Mindig a kereszttel és az Oltáriszentséggel által részesültök isteni erőmből és végtelen irgalmamból. (A Mennyei Atya szől szeretett gyermekeihez, Testvéri Szeretetszolgálat Alapítvány, Esztergom, 1990. – Imprimatur: Petrus Canisius van Lierde, Vic. Generalis e Vis Civit. Vaticanae, Róma, 1989. március 13.)

„Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannákat ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből alászállott kenyér, hogy aki ebből eszik, meg ne haljon. Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá. Ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké él. A kenyér pedig, amelyet majd én adok, az én testem a világ életéért.

Vitatkozni kezdtek erre a zsidók egymás közt, és ezt kérdezték: »Hogyan adhatja ez testét eledelül nekünk?« Jézus azt felelte nekik: »Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő véréből, nem lesz élet tibennetek. De aki eszi az én testemet, és issza az én véreimet, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem valóságos étel, és az én vérem valóságos ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én véreimet, az bennem

marad, és én ôbenne. Amint engem küldött az élô Atya, és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, az is általam él. Ez az a kenyér, amely az égbôl szállt alá. Nem olyan, mint amit az atyák ettek és meghaltak; aki ezt a kenyeret eszi, örökké élni fog. (Jn 6,48-58)

„Miközben ettek, Jézus fogta a kenyeret, megáldotta, megtörte, és odaadta tanítványainak ezekkel a szavakkal:

»Vegyétek és egyétek, ez az én testem.« Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: »Igyatok ebbôl mindnyájan, mert ez az én vérem, az új szövetségé, amely sokakért kiontatik a bûnök bocsánatára.» (Mt 26,26-28)

Alapfogalmak tisztázása

EUKARISZTIA = EUCHARISTIA (GÖRÖG SZÓ = HÁLAADÁS)

Az utolsó vacsorát megjelenítô cselekmény megnevezésére „A 12 apostol tanítása” (Didakhé) az ôsegyházban már az Eukarisztia szót alkalmazza. A kenyértörés (ApCsel 2,42-46) és úrvacsora (vö. 1Kor 11,20) helyett a 2. századtól a keresztények Eukarisztiának nevezik a misét, a Szent Liturgiát. Ekkor különül el a Krisztus áldozatát megjelenítô szentesség a zsidó hagyományok szerint folytatott szeretetlakomáktól (agapé). Az eredetileg házanként végzett kenyértörés az igeliturgiával bővült. A 2. századtól váltotta föl az eseti kenyértörést a reggeli Eukarisztia.

Amint az utolsó vacsora a golgotai áldozat elővételezése, az Egyház tanítása szerint az Eukarisztia megjeleníti Krisztus megváltó áldozatát. Az alapítási igék után a kenyér és bor színe alatt a megdicsőült Krisztus valósággal jelen van. Jusztinosz I. Apológiaja szerint *„ezt a táplálékot mi Eukarisztiának nevezzük, ... ezeket mi nem úgy vesszük, mint közönséges kenyeret vagy közönséges italt, hanem mint a megtestesült Jézus Krisztus, Megváltónk, az Isten Igéje által a mi üdvösségünkért felvett testet és vért, az ô hálaadó imájával megáldott táplálékot”.*

Keleten a későbbi liturgikus szóhasználatban az „Eukarisztia” jelölte az imádságoknak legünnepélyesebb fajtát is, amit latinul „praefatio”-nak is neveztek. Ez az „Eukarisztia” Szt. Hippolütosz „Apostoli Hagyománya” szerint már a 3. században a mai formában volt meg. (Verbényi-Arató: Liturgikus Lexikon, Ecclesia, 1989.)

OLTÁRISZENTSÉG:

Eukarisztianak nevezzük az eukarisztikus imával átváltoztatott adományokat (Oltáriszentség), különösen az imádó tiszteletre és misén kívüli áldoztatásra megőrzött Szentostyát is. (Verbényi-Arató: Liturgikus Lexikon, Ecclesia, 1989.)

ADORÁCIÓ = IMÁDÁS (LATINUL ADORATIO, GÖRÖGÜL PROSKÜNÉZISZ = LEBORULÁS)

Az imádás egyedül Istennek kijáró ima, melyben végtelen fölségét, szentségét a hívő elismeri, magasztalja és érte hálát ad. Imádás csak az Atyát, a Fiút és a Szentlelket illeti meg. Mivel Krisztus embersége személyi egységben van a Fiú isteni természetével (unio hypostatica) ezért az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztust is imádás illeti meg (szentség-imádás). Bár Nagypénteken kereszthódolat (Adoratio crucis) szerepel a szertartásban, ez nem a keresztfának, hanem Annak imádását jelenti, Aki azon értünk meghalt.

Az imádás liturgikus kifejezése a keleti egyházban a nagyon mély meghajlás, a római egyházban a térdhajtás (az Eukarisztia őrzési helye előtt és szentségi áldásra). (Verbényi-Arató: Liturgikus Lexikon, Ecclesia, 1989.)

Az Oltáriszentségről szóló tanítás

KRISZTUS JELENLÉTE

„Krisztus Jézus, aki meghalt és föltámadt, az Isten jobbán közbenjár értünk” (Róm 8,34), jelen van sokféle módon az ő Egyházában: igéjében, az Egyház imádságában, „ott, ahol ketten-hárman összegyűlnek az én nevemben” (Mt 16,20), a szegényekben, a betegekben, a foglyokban (Mt 25,31-46), szentségeiben, melyeknek Ő a szerzője, a szentmise áldozatában és a pap személyében. Kiváltképpen pedig az eucharisztikus színek alatt van jelen.

Krisztus jelenlétének módja az eucharisztikus színek alatt: egyedi. Ő az Eucharisziát minden más szentség fölé emeli és azt megteszi „a lelkiélet tökéletességének, és végpontjának, amely felé tart az összes többi szentség” (Aquinói Szent Tamás). Az Eucharisztia legméltóságosabb szentségében „igazán, valóságosan és lényegileg jelen van a mi Urunk, Jézus Krisztus lelkével és istenségével együtt az ő Teste és Vére, s következésképpen az egész Krisztus” (Trienti Zsinat). „Ezt a jelenlétet valóságos jelenlétnek mondjuk, nem kizárólagosan, mintha a többi jelenlét nem volna valós, hanem kiemelkedő módon, mert ez lényegi, amelyben ugyanis az egész és teljes Krisztus, az Isten és ember van jelen” (Mysterium fidei 39.).

A kenyérnek és a bornak Krisztus testévé és vérévé történő átváltozása révén Krisztus jelenvalóvá válik e szentségben. Az egyházatyák szilárdan állították, hogy az Egyház Krisztus szavának és a Szentlélek működésének hatékonyságába veti a hitét, és ez a hatékonyság viszi végbe az átváltoztatást. Aranyszájú Szent János ezt tanítja:

„Nem az embernek köszönhetően lesznek a fölajánlott dolgok Krisztus testévé és vérévé, hanem maga az a Krisztus teszi, akit értünk keresztre feszítettek. A pap Krisztus képében mondja ki a szavakat, de hatékonyságuk és a kegyelem Istentől van. Ez az én testem – mondja. Ez a szó változtatja át a fölajánlott dolgokat.”

Szent Ambrus pedig így tanít erről az átváltozásról:

„Legyünk mélységesen meggyőződve, hogy ez nem az, amit a természet alakított, hanem az áldás szentelte meg, és az áldás ereje na-

gyobb a természet erejénél, mert az áldás révén maga a természet is megváltozik... Krisztus szava, ami a semmiből létre tudta hozni azt, ami előzőleg nem létezett, ne tudná átváltoztatni a létező dolgokat azzá, amik még nem voltak? Mert egyáltalán nem kisebb cselekedet megadni a dolgoknak az első természetüket, mint ez utóbbit megváltoztatni.”

A Trienti Zsinat a katolikus hitet összefoglalva ezt tanítja: „Azért, mert Krisztus, a mi Megváltónk mondotta, hogy a kenyér színe alatt valóban saját testét ajánlotta föl, az Egyházban mindig élt az a meggyőződés, amit a szent zsinat újból kinyilvánít: a kenyér és a bor átváltoztatása által a kenyér egész lényege Krisztus, a mi Urunk testének lényegévé változik és a bor egész lényege az ő vérének lényegévé; és a katolikus Egyház ezt a változást helyesen és pontosan nevezte el transsubstantiatio-nak, átlényegülésnek.”

Krisztus eucharisztikus jelenléte az átváltoztatás pillanatában kezdődik és addig tart, ameddig az eucharisztikus színek megmaradnak. Az egész Krisztus van jelen a színek mindegyikében és az egész Krisztus van jelen azok minden egyes részében, oly módon, hogy a kenyértörés nem osztja meg Krisztust (Trienti Zsinat).

AZ EUCHARISZTIA TISZTELETE

A szentmise liturgiája során Krisztusnak a kenyér és a bor színe alatti valóságos jelenlétébe vetett hitünket kifejezzük többek között térdhajrással vagy az Úr iránti imádat jeleként mély meghajlással. „Az Oltáriszentséget megillető imádó hódolatot nemcsak a szentmisében adta és adja meg a katolikus Egyház, hanem a szentmisén kívül is. Az átváltoztatott ostyát a lehető leggondosabban kell őrizni, a hívek ünnepélyes tiszteletének tárgyául kell kitenni, és a népsokaság örömére körmenetekben körülhordozni” (Mysterium fidei).

A tabernákulum eredeti rendeltetése az Eucharisztia méltó őrzése, hogy a betegeknek és a távollévőknek azt a szentmisén kívül is elvihessék. Az Egyház, miközben Krisztusnak az Eucharishtiában meglévő valóságos jelenlétébe vetett hite elmélyült, az eucharisztikus színek alatt jelenlévő Úr csöndes imádásának értelmét és fontosságát tudatosította. Ezért a tabernákulumnak a templom különösen méltó helyén kell állnia; és azt oly módon kell kivitelezni, hogy az Krisztusnak az

Oltáriszentség színe alatti valóságos jelenlétének igazságát kiemelve és nyilvánvalóvá tegye.

Nagyon megfelelő, hogy Krisztus ilyen egyedi módon akart jelen lenni Egyházában. Mivel Krisztus látható alakjával övét hamarosan magukra hagyta, nekünk akarta adni szentségi jelenlétét. Mivel ő útban volt a kereszt felé, hogy megváltson minket, azt akarta, hogy nekünk itt maradjon a szeretet emlékezete, azé a szereteté, amellyel ő „mindvégig” (Jn 13,1), egészen élete odaadásáig szeretett minket. Végülis eucharisztikus jelenlétében Krisztus titokzatosan közöttünk marad, mint az, aki bennünket szeretett, és aki fölládozta magát értünk (vö. Gal 2,20). És ő ugyanaz marad a jelek alatt, melyek kifejezik és közlik ezt a szeretetet:

„Az Egyház és a világ igencsak rászorul az eucharisztikus kultuszra. Jézus vár bennünket a szeretet eme szentségében. Ne sajnáljuk az időt attól, hogy vele találkozzunk a hittel átjárt imáadásban, szemlélődésben, amely nyitott a világ súlyos vétkeinek engesztelésére. Soha ne szűnjön meg a mi imádásunk.” (II. János pál: *Dominicae cenae c. levele*)

„Krisztus valóságos testének és valóságos vérének jelenlétét ebben a szentségben az ember nem az érzékek útján veszi tudomásul, hanem egyedül a hit által – mondja Aquinói Szent Tamás –, amely Isten tekintélyére támaszkodik”. Ezért, amikor Szent Cirill Szent Lukács evangéliumának ezt a mondatát – „Ez az én testem, mely értetek adatik (22,19) – magyarázza, kijelenti: „Ne kérdezd, hogy ez igaz-e, hanem inkább fogadd hittel az Úr szavait, mert ő, aki maga az igazság, nem hazudik”:

Imádlak és áldlak, Isten rejtelem!... (lásd 78. oldal – ÉE 157. ének szövege)

(A katolikus Egyház Katekizmusa, Szent István Társulat, 1994., 1373-1381)

Az Oltáriszentség

Boldog Columba Marmion

Krisztus minden egyes misztériumában van elég árnyék, mely érdemszerzővé teszi hitünket. De van bennük elég világosság is, hogy segítse gyengeségünket. Valamennyiben látjuk, milyen kimondhatatlanul fenséges egységben ragyog bennük az istenség és emberség.

Van azonban olyan misztérium is, amelyben az istenség és az emberiség nemcsak hogy nem nyilatkozik meg előttünk, hanem éppen eltűnik érzekeink elől. Ez az Oltáriszentség misztériuma.

Mi van ott az oltáron az átváltoztatás előtt? Egy darab kenyér, néhány csepp bor. És az átlényegülés után? Érzekeink számára a tapintás, látás, ízlés szerint továbbra is kenyér és bor. Egyedül a hit tud áthatolni ezeken a fátylakon, hogy eljusson az alattuk rejtőzô teljes isteni valóságig. Hit nélkül sohasem látunk ott mást, mint kenyeret és bort. Nélküle nem látjuk meg az Istent. Nem nyilatkoztatja ki magát előttünk, mint az evangéliumban.

Isten-volta rejtve volt a keresztfán,

Itt ember-arcát rejti e talány.

Amikor Krisztus földi életében kijelentette, hogy ô az Isten Fia, ezt be is bizonyította. Mindenki látta ugyan, hogy ember, de olyan ember, akinek a tanítása csak Istentôl származhatik: „Mert akit Isten küldött, az Isten igéit beszél” (Jn 3,34). Olyan ember ô, aki csodákat tesz, amelyeket csak Isten tud véghezvinni: „Soha, mióta a világ áll, nem hallatszott, hogy valaki megnyitotta volna a vakon született szemeit. Ha ez nem Istentôl való, nem tehetett volna semmit” (Jn 9,32-33). Ugyanígy beszélt Nikodémus, a farizeus is: „Tudjuk, hogy Istentôl jöttél tanítóul: mert senki sem cselekedheti e jeleket, melyeket te cselekszel, hacsak nincs vele az Isten” (Jn 3,2). Szükséges volt a hit is, de a zsidók hitét, az egyszerű emberekét éppúgy, mint a tudósokét, segítették Jézus csodái és tanításának magasztossága.

Az Oltáriszentségnél azonban csak a tiszta hit áll rendelkezésünkre, mely egyesegyedül Jézus szavára támaszkodik: „Ez az én testem... Ez az én vérem”. Az Oltáriszentség tehát a szó szoros értelmében *mysterium fidei*: „a hit misztériuma” (a szentmise kánonja).

Ezért ennél a misztériumnál még inkább áll, mint az összes többi misztériumnál: egyedül Jézusra kell hallgatnunk! Mert az emberi ész itt megszégyenül. Akik ebben a kérdésben nem Krisztusra hallgatnak, elmondhatják a zsidókkal, akiknek Jézus megígérte az Oltáriszentséget: „Kemény beszéd ez, ki hallgathatja azt?” (Jn 6,61) És otthagyták ôt. Ezzel szemben mi menjünk oda hozzá a hívő apostolokkal, akik ez alkalommal kitartottak mellette és mondjuk neki Péterrel: „Uram! Kihez

mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak. És mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az élő Isten Fia” (Jn 6,69-70).

Mi is Krisztus Urunkat kérdezzük meg erről a misztériumról. Krisztus Jézus a tévedhetetlen Igazság, az örök Bölcsesség, Mindenhatóság. Hogyne tudta volna véghezvinni, amit megígért?

(Dom Columba Marmion O.S.B. Krisztus misztériuma)

Égből szállott szent Kenyér

Raoul Palus S.J.

Az egyházatyák egyáltalában nem rendeztek filozófiai vitákat arról, hogyan változik át a kenyér Krisztus testévé, amint azt később a skolasztika tette. Egyszerűen állítják és rendületlenül hiszik a tényt: a kenyér, bármennyire is kenyérnek látszik, már nem kenyér többé, hanem Krisztus valóságos teste. Krisztus csakugyan jelen van a kenyér színe alatt, tehát a valóságos Krisztust nyújtja a pap és fogadja az áldozó. Még csak eszükbe sem jut óvni híveiket, ne bízzák magukat érzékeik szavára. A látszat teljesen mellékes, egyedül a valóság a fontos. A látszat megcsalhat, félrevezethet, mást mutathat, de a valóság meg nem téveszt: a szín alatt Jézus Krisztus láthatatlan, igazi és valóságos teste van jelen!

Íme, a hitvédő Szent Jusztin bölcselő napnál világosabb tanítása a második századból: „Amint az Isten szava szerint Jézus Krisztus testé lett, valóságos testet vett föl a mi üdvösségünkre: éppúgy Krisztus szava szerint az Eucharisztia Krisztus Teste és Vére, testünk-lelkünk táplálására.”

Jeruzsálemi Szent Cyrill († 386) remek katekéziseiben így fejt ki a hittanulóknak a nagy misztériumot: „Ha egyszer maga Krisztus mondja a kenyérről: Ez az én testem, és a borról: Ez az én vérem, – ugyan ki merné kétségbe vonni szavait és azt mondani, hogy az nem test és nem vér?!”

Antiochia hatalmas szónoka, Aranyszájú Szent János († 407) ugyanígy okoskodik: „Mit törődöm az én érzékeim tanúságával? Ha egyszer az Úr azt mondja: »Ez az én testem«, vessük alá magunkat és higgyünk neki!”

Milánói Szent Ambrus pedig ugyanazt mondja a keresztényekhez intézett oktatásában, amit Poitiersi Szent Hilárius († 366) tanít: „De veritate carnis et sanguinis non relictus est ambigendi locus, azaz: *a kenyér és a bor csakugyan Krisztus Teste és Vére, ezen kételkedni teljes képtelenség.*”

Az Oltáriszentségről

Tóth Tihamér

1870-ben történt, a porosz-francia háború idején. Egy kis falu lángba borult s a legelső épület, amelyik hatalmas lángokkal égni kezdett, éppen az Isten háza volt. A megrémült lakosság sápadtan rohant a templom felé, de ijedten torpant meg előtte: menteni, segíteni már nem lehetett. Hatalmas tűznyelvek csaptak ki a templomépületből, a plébános nem volt otthon, bent a templomban pedig – igen... bent pedig ott volt elzárva az oltáron az Oltáriszentség!

A megrettent hívek ijedten tanakodtak: ki menjen be az Oltáriszentségért. Minden szem a bíróra nézett. Ő a első a faluban, őt illeti a feladat.

Én? Én nem tehetem, – kiáltott fel a bíró. – Én, szegény bűnös ember, vegyem kezembe az Oltáriszentséget, a mi Urunkat, Megváltónkat? Nem, az nem lehet!

Akkor kérték a másodikat, a harmadikat, a negyediket: a válasz ugyanaz volt: Én, ki olyan bűnös vagyok, én érintsem meg az Oltáriszentséget? Nem, én nem merem!

Közben pedig terjedt a tűz, már egyetlen lángtenger volt az egész épület! Habozásra nem volt többé idő ... Mikor aztán a tanácsstalanság a legnagyobb lett, a bírónak mentő gondolata támadt. „Emberek, van egy négyéves kis fiam, ártatlan, angyali lélek. Az Üdvözítő mindig szerette a kicsinyeket, szerette az ő ártatlan lelkük miatt. Ő kimenti az Oltáriszentséget!”

Azzal ölébe kapta kis fiát, berontott az égő templomba és föltépte az oltárszekrény ajtaját. „Fiacskám, nézd, ebben a kehelyben van a Jézuska, fogjad jól.” És pár pillanat múlva a recsegő-ropogó, füstölgő,

lángoló gerendák közt megjelent az ajtóban csapzott hajjal, megperzselt ruhában a bíró, karján kicsiny gyermekével, aki féltve szorítja magához az Oltáriszentséget...

Az Oltáriszentség meg volt mentve!

Kedves Testvéreim! Jól tudták ezek az egyszerű hívek, mennyi szeretettel, hálával és gyöngédséggel kell viseltetnünk a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, amelyben az Úr Jézus az ő végtelen szeretetének legfényesebb bizonyosságát adta!

Mi hát nekünk az Oltáriszentség? – tegyük föl a kérdést magunknak.

Feleletünk hármas lesz: I. Az Oltáriszentség emlék a búcsúzó Krisztustól, II. Táplálék lelkünk számára és III. Útitársunk földi zarándoklásunkban.

EMLÉK A BÚCSÚZÓ KRISZTUSTÓL

1) Ezt az emléket már jóval szenvedése előtt megígérte Krisztus Urunk a pusztai kenyérszaporításkor.

A pusztai kenyérszaporítás után nagy tömeg állta körül az Urat Kafarnaumban: Nagyobb vagy-e te Mózesnél? – kérdezték tőle. Hiszen Ő is adott nekünk kenyeret.

Hogy nagyobb vagyok-e? – felelte az Úr. – Én vagyok az élő Kenyér, mely a égből szállott alá. Atyáitok ettek a mannából s meghaltak; de, aki abból a kenyérből eszik, amelyet én fogok adni, meg nem hal mindörökké.

A zsidók zúgni kezdtek. De Krisztus újból megerősítette szavait: „Bizony, bizony mondom nektek, ... Majd diadalmasan hozzátette: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbennem marad és én őbenne.” (Jn 6,57)

2) Amit pedig itt megígért az Úr, be is váltotta az utolsó vacsorán.

„Az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret” – írja az apostol (1Kor 11,23). Mily fönséges emléke Krisztus szeretetének!

A felületes világ ma is értetlenül áll ez előtt, mint valaha a zsidók álltak. Ma is ezt kérdezi: Hogyan adhatja ez a saját testét? Hogyan lehetne eleven test e tehetetlen ostyadarab alatt? Ugyanazt kérdezi, amit a

régi zsidók kérdeztek, mert hiszen a emberi gőg mindig ugyanaz marad. Pedig nézd csak meg télen a szántóföldet: mily hideg, merev, mozduatlan, élettelen – és mégis millió élet fakad ki belőle! Nézd csak télen a kopasz, látszólag halott fát: mernéd-e hinni, hogy csodálatos élet lapang benne? Nézd a hideg drótokat, melyek utcáinkon szerteszét szaladnak s mondd valakinek, aki nem ismeri az elektromosságot, hogy azokban tüzes élet lüktet végig! Azt kérded: Hogyan fér Isten ebbe a kis ostyába? Hát azt miért nem kérded, hogyan fér el ez a mi nagy templomunk a te kis szemedbe?

Nos, az a hatalmas Isten, aki a természetben oly fönséges csodákat végez, annak ne volna ereje egy újabb csodát tenni, hogy szeretetének fönséges emlékét hagyja számunkra? Hiszen mire nem képes a szeretet! A mindenható szeretet! A búcsúzó szeretet! Már az emberi szeretet is napról-napra mily csodákat végez! A szeretetnek legnagyobb szenvedés, ha tehetetlenségét kell éreznie. Mint érzi pl. a haldokló atya, aki csak fényképét hagyja gyermekeire – mást nem tud. De a haldokló Krisztus mindenható volt! És ez a mindenható Krisztus így nem fényképét hagyta számunkra emlékül, hanem saját magát az Oltáriszent-ségben.

TÁPLÁLÉK LELKÜNK SZÁMÁRA

1) Minden élőlény táplálékra szorul. Mégpedig olyanra, amelyik megfelel annak az életnek, amelyet fenn kell tartania. Az ember élete hármas: testi, szellemi, lelki; tehát táplálékának is hármasnak kell lennie. „Ha a földön a mennyország polgárai laknak, hát a kenyeret is a mennyből kell nyerniök.” (Szent Bonaventura) Amint a test elsorvad táplálék nélkül, éppúgy elsorvadna a lélek is. És mert Krisztus Urunk világosan hirdette, hogy „ha nem eszitek az Emberfia testét, nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibennetek” (Ján 6,54), azért írja elő az Egyház, hogy legalább egyszer egy évben – húsvét táján – minden híve vegye magához ezt a lelki táplálékot.

Mit eredményez ez a lelki táplálék? Amit minden jó táplálék, a) gyógyítja a betegséget és b) új erőt ad az élethez.

a) Miféle betegségre gondolunk itt? A bűnökre, a bűnök büntetéseire és a rossz hajlamokra. A bocsánatos bűn olyan a lelken, mint a kiütés a

testen. De ha az Úr hozzánk jön, ráteszi kezét sebünkre és meggyógyulunk. Sőt a szentáldozásban az Úr még a büntetésből is elenged olyan mértékben, amilyen szeretettel fogadjuk Őt magunkhoz. És aztán ki nem érezte volna még magában, hogy az ember szíve rosszra hajlik ifjúságától kezdve? De ugye, ha a vad fát beoltjuk, az ezentúl nem vad almát fog teremni! Épp így mondja az Úr: „Aki eszik engem, az is él én általam” (v. ö. Jn 6,58).

b) De a szentáldozás nemcsak gyógyítja a betegséget, hanem erőt is ad a lelki élethez. A kenyér fenntartja a testi életet, az Oltáriszentség „a mennyei kenyér” a végső állhatatosságot, a megszentelő kegyelmet s a lélekszépséget adja. S amint a testi kenyérnél sem vesszük észre, mint érezteti bennünk tápláló hatását, épp úgy az Oltáriszentségnél sem. Nem érezzük, de elmondhatjuk: „Élek én, de már nem én, hanem...”

2) Milyen kár, hogy sok mai ember minderről nem tud semmit sem! Milyen kár, hogy sokan nem is sejtik, mi az a jó áldozás!

Az áldozás latin neve: „communio”, „egyesülés”. Ahol eredetileg ketten vannak, de egyé lesznek.

Ketten: Jézus meg én! Vigyázzatok: nem én meg Jézus; mert az áldozásnál minden attól függ: ki az első, s ki a második, ki a főszemély, s ki a mellékes. Fájdalom, lehet úgy is áldozni, hogy én vagyok a fő, Krisztus pedig a mellékes. Így áldoznak a lanyhák, akik aztán panaszkodnak, hogy nem látjuk áldozásuknak eredményét. De lehet úgyis, hogy Krisztus az első és én vagyok a mellékes; így áldoznak a buzgók és elnyerik az Oltáriszentség áldásait.

Igaz, Krisztust megkapják a lanyhák is, de nem válnak vele egygé; Krisztus csak elmegy mellettük. Elég-e pl. a jó ételt csak megenni? Nem! Azt fel is kell dolgozni, különben hiába!

Most aztán már értem, hogy sok áldozás miért marad eredménytelen s Krisztus miért nem érezteti ott hatását. Azért, mert nincs részére hely. Tele van a szívünk – mivel? Telve vagyunk a világgal és saját magunkkal.

Nézz csak meg egy ilyen embert, aki reggeltől estig, vasárnaptól szombatig, újévtől Szilveszterig folyton oly levegőben él, mely idegen Krisztustól. És most áldozni megy. Föl kellene emelkednie a szentáldozás természetfölötti levegőjébe, de nem tud. Csak a teste van itt, csak a

nyelve, de nincs itt a szíve, a lelke, az érzelmei, a vágya, a gondolatai. Hogy mondjam? Krisztust csak az előszobában fogadja, az otthonába nem vezeti be!

De hiszen mond hálaadó imát! Igen, de azt is más készítette! Vajon bevezeti-e a szalonba is, legbizalmasabb ügyeiről kibeszéli-e magát Neki?

Hát hogyan lesz jó az áldozásunk?

Erős hittel kell, hogy fogadjam. Krisztus jön, az élő Isten Fia, Királyom. Vele beszélek, Neki adok hálát, Tőle kérek, Neki panaszkodom. Ha aztán ilyen áldozás után hazamegyek, otthon az anyám, feleségem, férjem, családom, hivatalnoktársam csodálja: mennyivel szelídebb, türelmesebb, kedvesebb, elnézőbb, békeszeretőbb lettem. Mi az oka? Ők nem tudják. Én tudom: Krisztus van nálad!

Íme, az Oltáriszentség, mint lelkünk tápláléka!

ÚTITÁRSUNK FÖLDI ZARÁNDOKLÁSUNKBAN

Krisztus Urunk velünk akart maradni a világ végéig.

Némelyik ember talán szomorúan sóhajtja: Ó, ha én is akkor éltem volna, mikor az Úr a földön járt! Pedig nincs igaz! Akkor csak kevesen látták, most mindenki hozzáférhet. Akkor pár évig volt köztünk, most mindig itt marad és csak akkor hagyja el az oltárt végleg, ha majd utolsó gyermekét is hazavitte zarándokútjáról. Addig azonban itt marad állandó emlékezte az ő szenvedésének, itt marad a Kálvárián függött test és vér, itt marad saját áldozatos életünk tanítója, példaképe gyanánt és egykori föltámadásunk záloga gyanánt is.

„Emlékeztek-e, hogy van az emberi szív alkotva? Csodálkozni fogtok, ha látjátok, mily kevéssé hasonlít ahhoz Jézus Krisztus szíve. Kétségkívül mi is szeretünk: átadjuk magunkat... Ámde mi kevéssé szeretünk. Ki az, ki a teljes odaadásig, az áldozat szomjazásáig szeret? Ki az, ki ama Kálváriára fölmenve, hol az ember szeretetből föláldozza magát, onnan ne kívánkozott volna le?... Képtelenek vagyunk sokat szenvedni még azokért is, kiket legjobban szeretünk. Egyetlen kivétel van: Jézus Krisztus szíve; átadja mindenét...”

Mi éppen azért, mert kevéssé szeretünk, csak keveseket szeretünk. Bezárkózunk, hogy szeressünk; kicsiny fészket rakunk magunknak,

amelybe elhelyezzük legkedvesebbjeinket: egy atyát, egy nőt, gyermekeket, néhány ritka barátot! Mit is akartok? Egy csepp szeretetünk van, kíméljük azt!...

Mily egészen más Isten szíve; szeret minden embert; szereti őket egyenlő hévvel. A kicsinyeket, nagyokat, szegényeket, gazdagokat, bűnösöket, elhagyatottakat s kiket megvet a világ. Vajon kiről feledkezett meg valaha? Kit ne szeretett volna gyöngéden, melegen? Volt-e valaha lény, vagy nagyon szennyes – ez oly tiszta szívnek, vagy nagyon közönséges – ez oly nemes szívnek, vagy nagyon nagy – ez oly alázatos szívnek, vagy nagyon kicsiny – ez oly magasztos szívnek?...

De íme, szépségét betetőzi. A világ előtt nem ama szomorúsággal lép fel, mely Pascalt e mélabús szavakra fakasztá: „Az embernek legnagyobb gyöngesége, hogy keveset tehet azokért, akiket szeret”, hanem ellenkezőleg: derülten, ama biztos teljes tudattal, hogy meggyógyítja, vigasztalja, megmenti, boldogítja mindazokat, kiket szeret. „Jöjjetek hozzám mindnyájan...” Boldog szív, mely így beszélhet! Hajh! Mi nem mernénk így szólani, nem egy apának, egy anyának, egy barátnak, gyermekeinknek; és ő így beszélt egy egész világnak! „Aki szomjazik – kiált fel, – jöjjön énhozzám és igyék.” Boldogságot, vigasztalást, szentséget, békét szomjazik? Mindegy ... „Meg ne háborodjék szívetek; békességet hagyok nektek; békességet, minőt a világ nem adhat; békességet, mely minden érzelmet felülmúl.” Íme, mily szeretet jele, hogy Krisztus önmagát adta!

(Tóth Tihamér: Hirdessétek az Evangéliumot)

Az Ostya kiszolgáltatottsága

Ginder Mária Bonaventura nôvér

Isten kegyelméből a közelmúltban egyszerű és mégsem köznapi élményben részesülhettem. Koraesti szentmisén voltam. A lenyugvó nap fényözöne töltötte be a kicsiny kápolnát. Helyi szokás szerint a szentáldozáshoz járulók az első padba térdeltek. Jómagam testi fogyatékoságom miatt csak állva tudok áldozni, ezért a pad végére maradtam. Így jól ráláthattam a napfénnel beragyogott paténára, melyről az utolsó

szentostyát emelte fel a pap, amikor megáldoztatott. Utána tisztogató mozdulatot végzett áldoztató jobbjának két ujjával. És akkor... jól láttam, amint egy kicsiny részecske, valamelyik szentostyából való, kissé lebegve, szállva leereszkedik a paténára. Mindez tisztán kivehető volt a beözönlő nap sugárkévéjében, valamint az is, hogy valóban szentostyará részecske volt és nem más. Jól láthatóan pihent meg a kis szentostya darab a csillogó aranytányéron. Szinte magához vonzotta tekintetemet.

Első gondolatom a mélységes megrendülés: a végtelen Isten betér hozzám, befogadhatom porszemnyi létembe, hogy betöltsön szeretetének mérhetetlen mélységével és tágasságával és ezért vállalja még e tűnékeny, morzsányi formában való létezés kiszolgáltatottságát is! Micsoda isteni mértékű versengés van a kereszt és az ostya kiszolgáltatottsága között!

Második gondolatom a feltörő aggodalomé: mi történik e kicsinyke szentostyával? De ez a gondolat gyorsan eltűnt, mert tudom, hogy ez a pap különösen is ismert gondosságáról: áldoztatás után úgy végzi a szent edények tisztogatását, hogy a szent test és vér legparányibb részét se érhesse tiszteletlenség! Igen! Még a „legparányibb részét” sem! Fölcseng lelkemben az ősi egyházi ének két sora:

*Szeretete lánggal égő, olthatatlan nagy tüzében,
Él egészen, az ostyának legparányibb részében.*

Az imádás és hálaadás percei után kínzó kérdések tolultak tudatomba: a kézbenáldozók közül hányan gondolják végig Urunk ezen kiszolgáltatottságát? Kik és hányszor magyarázták ezt meg a híveknek? Ki figyelmezteti arra a tálcát tartó ministránst, hogyan tartsa oda azt az áldoztatásnál és milyen gondossággal vigye utána az oltárra?! Hány csepp vére hull a földre Üdvözítőnknek a gondatlanul történő két szín alatti áldoztatásnál? E kérdéseknek szinte alig szakad vége. Személyes élményeim éveken keresztül csak külföldi útjaimon szomorítottak és készítették imádásra, engesztelésre. Most már sajnos mindinkább szaporodnak szomorú hazai tapasztalataim is!

Mindazok a sérelmek, melyek Urunkat a legszentebb Oltáriszentségben érik, különösen, ha nemtörődömségből, sőt szándékos hanyagságból történnek, mindenképpen eltorzult, felületes hitet tükröznek.

Különösen érzékenyen érint, ha valaki ebben a tekintetben a Szentatyára, II. János Pál pápára hivatkozik. Többszöri és többhónapi római

tartózkodásom alatt nagyon sok olyan szentmisén vehettem részt, ahol közelről is láthattam a Szentatya áldoztatását. Sőt egy alkalommal a pápai magánkápolnában részt vehettünk az ő szentmiséjén és a Szentatya kezéből fogadhattuk az Úr Jézus Szent Testét. Az ő gondossága az áldoztatásnál mindenképpen követendő példakép.

Az Úrnapja a legszentebb oltáriszentségben köztünk maradó Úr Jézus Krisztus ünnepe! Hálaünnep! Ne legyünk hálátlanok az Ő szeretetével szemben! Ne hagyjuk magára templomaink tabernákulumában. Látogassuk meg, amikor csak tehetjük!

Lehetőleg ne siessünk el a templomból a szentmise után. A szentáldozásban a mi Urunk Jézus Krisztus jön hozzánk. Van hozzánk szava, mondanivalója. Szeretetét akarja ránk ontani. Figyeljünk rá! Előbb Őrá figyeljünk, Őt hallgassuk és csak azután szóljunk mi is Hozzá! De erre csakis belső csendben, odafigyelésben vagyunk képesek. Nemrégén egy kicsi lány kérdezte tőlem: „Hogy van az, hogy amikor a szentmisében az emberek megkapják az Úr Jézust, utána olyan gyorsan kimennek a templomból? Nem akarnak még beszélgetni Vele?”

Szívleljük meg a kisgyermek szavait és jusson eszünkbe az Úr Jézus figyelmeztetése: „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek...”

Abban az időben Jézus ezeket mondta: „Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, hogy az okosak és a bölcsek elől elrejtetted ezeket és a kicsinyeknek kinyilatkoztattad. Igen, Atyám, így tetszett neked. Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, s az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja. Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalomát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,25-30)

Vianney Szent János és az Oltáriszentség

Mindazok, akik abban a szerencsében részesülhettek, hogy az Ars-i plébános, Vianney Szent János miséjén jelen lehettek, észrevették azt az átalakulást, amely egész lényét megváltoztatta. S ennek annyira tudatában volt, hogy az árvaházi leányoknak azt ajánlotta, ne tekintsenek a miséző papra. Amikor ő, a hit angyala misézett, „szeme tűzben égett és arca lángba borult”. „Ministrálás közben megfigyeltem – mondta André Trève –, hogy magatartása az elragadtatás összes ismertetőjeleit magán hordja. Az emberek ösztönösen figyelték a lábát, vajon érinti-e még a földet.”

Bevallotta, hogy az eucharisztikus színek elegendő táplálékot nyújtanak neki, mint ez több más szent életében előfordult. „Ó, milyen éhes lettem mise közben – mondta egy alkalommal Catherine Lassagne-nak –, amikor az áldozás ideje elérkezett, így szóltam az Üdvözítőhöz: »Istenem, tápláld testemet és lelkemet!« Éhségem ezzel teljesen eltűnt.” „Eljön az az idő – mondta egy pap –, amikor az ars-i plébános csak az Oltáriszentséggel táplálkozik majd.”

Szentünknek voltak-e mise közben látomásai? Láthatta-e Krisztust emberi alakjában? Toccanier szerint „Ars-ban az volt az általános vélemény, hogy az Oltáriszentségben Vianney az Úr érzékelhető jelenlétének is örvendett”. „Az átváltoztatás után, amikor Urunkat ujjaim között tartom, teljesen megfedkezem magamról” – vallotta a Szent. Mindez pontosabb megfogalmazással: „Amikor mise közben a mi Urunk jelen van az oltáron, s amint az ember a bűnösök érdekében könyörög Hozzá, az Úr a világosság sugarait veti rájuk, hogy felfedje nyomorúságukat s hogy megtérítse őket”. „Várjon, majd a szentmise után!” – szólt az ars-i plébános azoknak, akik már korán reggel tanácsot kértek tőle; – mintha arra várt volna, hogy szentmise közben kapja meg az isteni sugallatokat. Ilyen módon adta tudomására egy Rive-de-Gier-ből való fiatal leánynak, a későbbi Marie-Gabrielle nővérnek, hogy a szerzetesi életre hivatott. „Leányom – mondta átszellemült arckifejezéssel –, milyen boldog lehetsz, Urunk menyasszonyának választott!” Amikor az egyik napon katekézis után állva megette kis ebédjét, azt hitte, hogy magában van, holott Jeanne Chanay éppen a konyhába lépett. Így sóhajtott fel:

tett karokkal függött a Kálvárián és azt a szent Vért, amely egykor az Üdvözítő halálkínjai közt végigcsurgott a keresztfán.

És amint tovább forog a föld, egyre új, meg új földrészek kerülnek a nap sugarai elé, egyre új meg új helyeken köszönt be hajnal és egyre új, meg új kápolnáknak, templomoknak gyúlnak ki a gyertyák, kezdődnek a szentmisék.

Mikor nálunk már delet harangoznak, mikor országunkban már vége van a szentmiséknek, Észak-Amerikában még csak hajnali 6 óra van, a szentmisék még akkor kezdődnek; máshol meg akkor van hajnali 4-3-2 óra, éjféle 12 óra. Nem múlik el egy óra, egy perc, egy pillanat a nap 24 órájából, amelyben valahol a föld hátán ne volna szentmise s a buzgó hívek nem térdelnék körül hálával, szeretettel az Üdvözítő szentséges Testét.

És mikor megkondul az Úrfelmutatást jelző harangszó, mintha ennek az ezernyi harangnak nyelve az emberiség háláját, szeretetét zúgná bele a nagy világűrbe. Száll a harang hangja végig a mezőkön, hegyeken, völgyeken, folyókon, tengereken; el a városok, falvak, el a nagy országok fölött. Ott reszket már a zöld szigetek, az égbenyúló hegycsúcsok fölött és utolsó rezzenése ott hal el az északi jeges tengerek partján, ahol egy szegényes hókunyhóban egy pár elhagyott eszkimó térdel a misszionárius pap miséje alatt.

És megindul a diadalmas harangzúgás dél felé is; elrepül az olasz és spanyol ősrégi székesegyházak fölött, el Afrikának északi partjai fölött, ahol hajdan lüktető keresztény élet virágzott, le egészen a legdélibb vidékek lakosaiig. Végigrepül a harangzúgás az óriási tengerek fölött és hol itt, hol ott csendül bele az óceánjáró hajók kabinjából is egy kis mise-csengettyű ezüstös hangja.

Mindenütt a földön ugyanaz a szent cselekmény megy végbe, mindenütt ugyanaz az istentisztelet, mindenütt ugyanaz a Megváltó, Isten Fia jelenik meg, hogy értünk magát föláldozza. Ugyanaz az öröm- és hálaének a fekete négerek ajkán, kik ott hallgatják a hittérítő miséjét kezdetlegesen összetákolat sátorban, valahol egy afrikai pálmaerdő közepén; ugyanaz az öröm és hála a mi templomainkban, mint abban a félig hóba temetett kápolnában, amelynek apró kis ablakai oly félén-

ken tekintenek körül az északsarki vidék élettelen, megdermedt, fagyos hómezőin.

És ez így megy percről-percre, óráról-óra, napról-napra! Földünk állandóan benne forog ebben a titokzatos, fönséges hálaáldozatban! Úgy tetszik, mintha az Üdvözítő mást sem csinálna, mint végigvonulna a Földünkön, úgy mint egykor, 2000 év előtt: „Atyám, őrizd meg őket a te szent nevedben, kiket nekem adtál, hogy egy legyenek, mint Te és Én egy vagyunk.”

A legeslegfőbb jó

Joseph Hämmerle személyes élménye alapján írja:

Midőn Padre Pio az oltárhoz lépett, már túl volt az Úr megostorozottságának és tövissel való koronázásának haláltusáján!

Teljesen kimerülten, összegörnyedve lépett fel – két társa támogatásával – az oltár lépcsőjén. Oly gyenge volt, hogy még az áldásosztásnál is tartaniuk kellett a karját. A bűnbánatnál, vérző kezével verdeste sebes mellét s imádkozott, de hogyan...?! Megrázó élmény volt. Értünk könnyörgött, bűnösökért!

A Golgotánál átváltozott az arca. Szemei azt tükrözték, mintha az égben lett volna. Isten dicsőségét tükrözte (mint Mózes, mikor lejött a hegyről).

(Egy rendőrfőnök megkérdezte tőle: Ki van jelen körülötte misézés közben? Pio atya válasza ez volt: „Az egész Mennysorság!” A kíváncsiskodó még tovább érdeklődött: És ilyenkor hol van a Szűzanya? Padre Pio csodálkozó tekintettel válaszolta: „Hol másutt, mint Szent Fia mellett!”)

A hívek kéréseinél – kihasználva az alkalmat –, több, mint fél órán át könnyörgött. A közelállók hallhatták is esedezését: „Nem, nem... hiszen megígérted...” vagy: „Igen, igen... jó, jó...”

Hogy mi zajlott le ilyenkor Pio atya lelkében, le lehetett olvasni az arcáról. Olyan volt a tekintete, mint egy „áldozati bárányé”, mert önmagát adta az „Isten Bárányához”! Odaadása nem egyszerűen szertartásosság volt, hanem valódi áldozat!

Padre Pio egyszer megvallotta, hogy Isten soha egyetlen kérését sem utasította el, melyet szentmiséjében kért! Oh, és mennyi mindent esdett ki testvéreiért, és a tisztító tűzben szenvedő lelkekért. Egyszer maga mondta: „A falu felől a kolostorba vezető úton több szenvedő lélek jön, mint eleven zarándok!”

Egy magas rangú katonatiszt megkérdezte tőle: Atyám, árfúrt lábain hogyan tud oly soká állni? Az atya így válaszolt: „Nem állok! A szentmise alatt keresztre vagyok feszítve Krisztussal!”

Pio atya falfehéren, félig lehunyt szemmel – mintha valami erős fénytől megvakult volna –, szinte a föld fölé emelkedve celebrálta szentmiséjét.

Teste néha teljes mozdulatlanságba dermedt, máskor elnémult egy percre anélkül, hogy a hívekről tudomást szerzett volna.

Látható módon, valami mély megrendülés kerítette hatalmába, s arcára kiült a fájdalom. Időnként szorongva oldalvást tekintett, mint aki nagyon aggódik egy (láthatatlan) személyért.

Olykor megérintette homlokát, mintha a töviskoronát igazította volna. Közben hosszú percek teltek el, a szívdobbanás-, vagy a hulló vércseppek ütemére! Hirtelen azonban, mintha átléptünk volna az örökkévalóságba, – érzékelhetően –, valami hatalmas misztérium valósult meg. A kereszt misztériuma, mely szinte kicsúszott a mért idő korlátaiból, s mindez akkor, amikor ez a meggyötört ember eggyé lett Istennel!

Mintegy az „örökkévalóság kapujában” álltunk, se itt, se ott. Felfoghatatlanul ugyan, de az oltár az utolsó vacsora és a Kálvária színhelyévé vált egy időben, és mi részt vehettünk a Szentmisén és az áldozaton, mely most egyetlen fogalomná vált: szentmiseáldozat!

Nyugtalan, és álhatatlan lelkünk számára, túlságosan elhalványult igazság ez! Szinte mindannyian éreztük azt a – mindent átható – hálát és áhítatot, mely az Ostya megtörésénél sugárzott az oltártól, mikor a kehelybe hulló ostyadarab egyesült, mint Test és Vér, – értünk adott drága bér! Ez a feltámadás pillanata!... Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk! – esdekeltük valamennyien.

És íme, – Pio atya – ujjai közt tartja Kenyérré lett Istenét! Közben keskeny vércsíkok folytak végig kezén. Vonásai egy pillanatra felengedtek, és arca örömtől vált fénylővé. Ó, hófehér Ostya, csöpp búzakenyér!

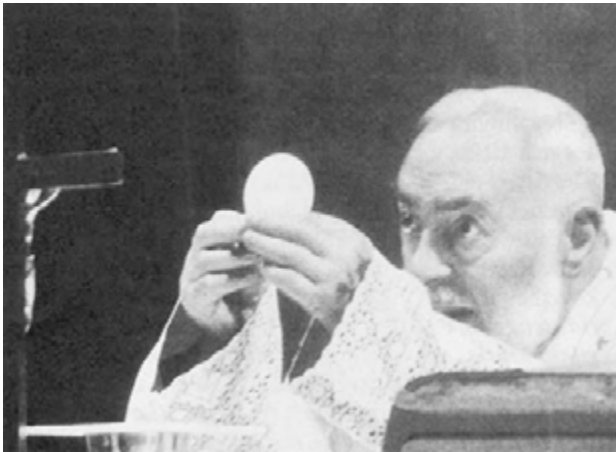
Néha mosoly is megjelent ajkain, és szelídséget tükröző szemei végtelenül gyengéden simogatták az elrejtezett Édes Üdvözítőt! Az atyának olyan volt a tekintete, mint aki keresztül lát a „látszaton”.

Maga Pio atya írta egy levelében: Valahányszor a legeslegfőbb Jó birtokában vagyok (Eucharisztia), olyan méreteket ölt bennem a boldogság, hogy már kérnem kell Jézust: elég, ezt már alig tudom kibírni!

Amikor az atya – vérző, remegő kézzel – felmutatta Isten Bárányát: Íme...! Az embereken végigfutott a megrendültség. Sokak elszoruló torkán kiszüremkedett a könnyörgés: Uram, irgalmazz..., és újabb könnyek toltak a szemekbe. Szinte érezni lehetett, hogy a halált legyőző Emberfia dicsőségétől megrendült az egész teremtett világ..., és csend, döbönt, hátatelt csend honolt a templomban.

Mi csak álltunk – akár csak a vakok –, úgy álltunk a „látó” körül!

Most már érthető, hogy miért vonzza Padre Pio miséje a tömegeket, nem törődve, az ezt meg nem tapasztalt, öntelt, távolról gáncoskodókkal! A kritikusok, kik azt állítják, hogy „egy a Szentmise!” azt válaszolhatjuk: bizony igaz, az áldozat és a kegyelem értéke szerint valóban! De sajnos nem a közáhitat, és a személyes megérintettségek mértéke szerint!

Oltáriszentség csodák

Ludbreg, a Szent Vér horvátországi kegyhelye

A későközépkori vallásosság különösen szép vonása volt a buzgó Oltáriszentség-tisztelet, amelyet számos, a Szent Vér vagy a vérző Ostya csodájával kapcsolatos zarándokhely is előmozdított. Magyarországon a leghíresebb bátai ereklye mellett számon tartották a garamszentbenedeki, kassai, esztergomi, győri és vasvári kultuszhelyeket is. Ezek azonban a török időkben, illetve a reformáció hatására egytől-egyik elenyésztek, szemben a máig virágzó horvátországi Ludbreg kegyhelyével, amely a magyar határtól harminc kilométerre, a Dráva mentén található. A Szent Vér-ereklye története 1411-ig nyúlik vissza, amikor egy, az átlényegülés hittikában kételkedő pap misézés közben észrevette, hogy a kehelybe öntött bor vérré változott. A pap annyira megrémült, hogy a kehelyt elrejtette a kápolna falába, s csak halálos ágyán fedte fel a csodát. 1512-ben a Szentszék kivizsgálta az ügyet, s megerősítésként búcsú kiváltságban részesítette a kegyhelyet. A Szent Vért előbb a Batthyány-család várában őrizték, majd 1721-ben Batthyány-Strattmann Eleonóra grófnő díszes ereklyetartót készített a számára, amelyet a városka plébániatemplomában helyeztek el. A mai napig számos imameghallgatás történt itt, ezeket a folyamatosan vezetett mirákulumos könyvben jegyezték fel. 1739-ben a horvát országgyűlés fogadalmából épült fel a Szent Vér-kápolna és a kálvária.

Az évszázadok során nemcsak horvátok, hanem Somogy és Zala megye magyar katolikusai is áhitattal zarándokoltak el Ludbregbe. A szépen gondozott kegyhely az utóbbi években is fejlődött, legutóbb impozáns szabadtéri misézőhelyet alakítottak ki. Jó lenne, ha a magyar zarándokok újra felfedeznék az Oltáriszentség e különleges kultuszhelyét, s a közeli magyar papság bevonásával a rendszeres magyar búcsújárás is újjáéledne.

(Gárdonyi Máté)

(Szent Vér ereklyét lásd 4. oldal)

Szentostya egy juhnyáj közepette (Németország, 1516)

Amikor a Köln melletti Rellinghausen agg plébánosa 1516. július 25-én a templomba lépett, hogy reggeli szentmiséjét bemutassa, rémülten látta, hogy a szentségházat feltörték. Bűnös kezek a szent edényekkel együtt a legmértősebb oltáriszentséget is elrabolták. Ezen az istenfélő vidéken még soha nem történt ilyen szentségtörő bűncselekmény.

Mind a papság, mint a nép mélységesen bánkódott. A hívek a templomba siettek, imádkoztak, sírtak, őszinte áhítattal esdekeltek bocsánatért az égbekiáltó bűnért. Kérték az Urat, mutassa meg, hogyan találhatják meg minél előbb a Legszentebbet, hogy mielőbb a leghódolatteljesebben imádhassák templomukban.

A közös imádság csodálatos meghallgattatásra talált. Már másnap reggel, július 26-án, a plébániára futott az ifjú birkapásztor és jelentette: megtalálta a Szentostyákat. Elmondta, hogy hajnalban, amikor a nyáját a legelőre terelte, elcsodálkozott, amikor a bárányok az egyik cserjés köré tömörültek és térdre ereszkedtek. Se a jó szóra se az ütlegre nem hederítettek az egyébként kezes állatok. Amikor a csalitot átkutatta, meglepetten fedezte fel a pásztorgyerek a Szentostyákat, melyeket az istentelen rabló az előző napon oda dobott.

A plébános a falu népével együtt rögtön a legelőre ment, s valóban ott találta a báránykák tiszteletreméltó őrizete mellett az Oltáriszentséget.

(Maria Haesele: Az Oltáriszentség csodái a világ minden táján.

Fordította: Blanár Mihály)

Hirtelen gyógyulás egy úrnapi körmenet alkalmával (Spanyolország, 1880)

Menorca szigetén, a Mahon melletti St.Luisban élt a múlt században egy szegény özvegyasszony, akit Johanna Cardona Venentnek hívtak.

Egyszerű földművelők és halászok látogatta szerényke vendéglője gyér jövedelméből tengette életét, de azért minden éhenkórász szegény ördög tudta, hogy nála ingyen csillapíthatja éhségét és olthatja szomját.

Cardona asszony valóban keresztény szellemben vezette üzletét. Nem tűrte el, hogy vendégei lerészegedjenek, illetlen szavakat ejtsenek vagy böjt idején húst egyenek. A botrányt okozókat határozottan felszólította: hagyják el a helyiséget!

Ötvenkilenc éves korában ez a fáradhatatlan özvegy gyötrő gyomorbetegségbe esett. Ettől kezdve szervezete csak a halászlét fogadta. Húsz évre rá a jó Isten újabb betegséggel látogatta meg: súlyosan megbénult. Lassanként annyira meggörnyedt, hogy tekintetét többé nem volt képes az égre emelni. Türelemmel hordozta keresztjét s csupán azt sajnálta, hogy sem szentmisére, sem áldozni nem mehetett. Már nyolc hónapja feküdt mozdulatlanul betegágyán, amikor 1880-ban Úrnapja közeledett.

Ura és Istene utáni tökéletes vágyakozással eltelve még egyszer látni szerette volna a Legméltóságosabb Oltáriszentséget, ezért arra kérte szomszédait, hogy azon a napon vigyék ki támlás székén háza elé. A plébános úrnak is üzent, hogy a körmenetkor minél hamarább haladjon el mellette a Szentostyával.

A jó lelkiatya, Pedro Pons Banza, teljesítette kívánságát. Amikor a processzió a ház előtt megállapodott, az egész nép szájalommal nézte a gyógyíthatatlan elaggott özvegyet, ott, ajtaja előtt tehetetlenül székén ülve és csendes reménységben várakozva az isteni Orvosra és Vigasztalóra, a Legméltóságosabb Oltáriszentségben.

És hitében nem csalatkozott! Alig áldotta meg a plébános a Szentséggel, örömkialtás szaladt ki a száján. Pillanatok alatt tökéletesen gyógyultan talpra állt és hálatelt szívvel csatlakozott a körmenethez.

Az egész község, plébánosával együtt szemtanúja volt ennek a nagy eucharisztikus csodának.

Cardona asszony még tíz évig élt a legjobb egészségben. Függen járt-kelt, mint fiatal korában bármikor, ehetett akármit, nem terhelte meg a gyomrát. 1890-ben halt meg kilencven éves korában.

(Mi is örömteli szívvel vegyünk részt mindig az úrnapi ünnepségeken és legyünk hálásak Isten áldásáért, melyet a Legméltóságosabb Oltáriszentség által oszt számunkra.)

(Maria Haesele: Az Oltáriszentség csodái a világ minden táján.

Fordította: Blanár Mihály)

A tenger hullámai meghátrálnak Tumacoban a Szentostya előtt (Dél-Amerika, 1906)

Tumaco Kolumbia egy kis csendes-óceáni szigetén található 1906. január 31-én egy oltáriszentség-csoda mentette meg a várost és környékét a tengerár rombolásától. A partmenti lakosok százai lelkipásztoraikkal a két ágostonrendi atyával: Páter Gerard Larronddal és Páter Julian Morenoddal együtt szemtanúi voltak e történelmi eseménynek.

Délelőtt tíz órakor heves földrengés ejtette kétségbe Tumaco lakosait. Ez olyan erős és tartós volt, hogy sok ház romba dőlt, a templom szobrai mind a földre hulltak. A pánik teljes volt, a nép apraja-nagyja a templomban keresett menedéket. Sírva kérték a két misszionáriust, engesztelő körmenetben esedezzenek Isten irgalmáért, s máris hozták a templomi feszületet, a zászlókat és szentképeket, hogy ájtatosságuk kifejezőbb legyen.

A misszió vezetője, P. Larrondo, mindenekelőtt lelket igyekezett önteni a fejvesztett tömegbe, s ezért a templomtérén maga köré állította a népét. Már éppen szólni akart, amikor tekintete a tengerre tévedt, s megdöbbenve látta, hogy a víz fokozatosan visszahúzódik, bár nem volt apály, és már vagy másfél kilométerre maga mögött hagyja a partot. Távolabb azonban a tenger felszínén feltornyosultak a hullámok, óriási vízfalat képeznek, mely minden pillanatban visszafelé fordulva Tumaco egész partvidékét elárasztva, megsemmisítheti.

A félelmetes veszély a páter torkára forrasztotta a szót, nyomban a templomba rohant. Az áldoztató kelyhet kivette a szentségházból, a benne lévő Szentostyákat egy kivételével a misekendőre öntve, visszahelyezte a tabernákulumba. A nála maradt Oltáriszentséget jobb kezében, az üres cibóriumot bal kezében magasra emelve a tengerpartra futott. A toronymagas vízfal aközben teljes szélességében összeroppant, a hullámok meg több méteres magasságban a part felé özönlöttek. Asszonyok, férfiak és gyermekek rémítően sikoltoztak, mert bizonyosra vették, hogy otthonukkal együtt menthetetlenül elvesznek.

Larrondo atya pedig már csípőig gázolt az előrezúduló vízárban, magasra tartva a Szentostyát és megáldva vele az öldöklő vízzuhatagot. Erre a hatalmas hullámóriások néhány méterre a kicsike Szentostya

előtt hirtelen megálltak, mintha csak engedelmességgel akarnának hódolni isteni Mesterüknek és parancsolójuknak. Azután hátat fordítottak a partnak és lassan visszatértek a tenger végtelenségébe.

A halálveszélyben vergődő nép lenyűgözve szemlélte megmenekülése csodáját. Sírva járta körül a Szentostyát, úgy ünnepelt s adott hálát szabadító Istenének.

Páter Larrondo elhozatta a templomból az arany monstarnciát, abba helyezte a Legszentebbet, majd énekelve, imádkozva vonult a nép, mint Úrnapján szokott, ünnepi körmenetben, boldogan a megmentett város utcáin végig.

A Tomaco-i csoda híre mindenfelé elterjedt és mindenütt nagy feltűnést keltett. Ugyanazon a napon ugyanis a földrengés következtében Kolumbia más partvidékei is veszélybe kerültek, sőt egyes helyeket a tengerár teljesen elpusztított.

(Ha természeti csapás fenyeget, meneküljünk bizalommal a Legméltóságosabb Oltáriszentséghez! Benne jelen van Jézus Krisztus istenségével, testével, vérével és lelkével s ugyanúgy, mint földi életében a háborgó tengert lecsendesítette, most is megmenthet a vihartól, jégesőtől, földrengéstől, tűzvésztől, árvízről.)

(Maria Haesele: Az Oltáriszentség csodái a világ minden táján.

Fordította: Blanár Mihály)

A Lanciano-i átváltozási csoda (Olaszország, 750)

Körülbelül 750-ben történt. A pontos évszám ma már megnyugtatóan nem állapítható meg.

Egy alkalommal a Lancianoi Szent Legonziano templomban fiatal pap misézett. Gyötrő kétség szállta meg, vajon e fehér ostya, melyet kezében tartott valóban az Istenember testévé és a kehelyben levő bor Krisztus vérévé változott-e.

Egyszerre forróság öntötte el, megrendülten szemlélte: az aranypaténán (aranytálkán) levő hófehér Szentostya megváltoztatta színét, piros lett és felduzzadt – vérző húsdarab lett belőle, míg a kehelyben piros vér pezsgett. A pap sírva borult térdre, miközben Szent Tamás

apostol szavait suttogta: „Én Uram, én Istenem!” Egész teste remegett, nem volt ereje a szent cselekmény befejezéséhez.

A paténát a csodás Testtel és a kelyhet a drágalátos Vérrrel gondosan megőrizték és mind a mai napig őrzik a templomban.

A lanciano-i csoda, folytonos csoda: az átalakult részek nem romlottak meg, épségben maradtak több, mint ezer éven át mostanáig.

Lancio érseke 1970-ben szaktudósokból álló orvosi bizottságot hívott össze, melynek vizsgálati eredményéről a következő okirat tanúskodik:

LANCIANO ÉRSEKE ÉS ORTANA PÜSPÖKE

szám : 06/L/XX.

Alulírott Lanciano érseke tudtul adja és tanúsítja, hogy a Lanciano Szent Ferenc templomban, a nép nyelvén „Az Eucharisztia csodájának szentélyében”, a VIII. évszázadtól őrzik az eucharisztikus maradványokat hús és vér alakjában.

Az átváltozási csoda szentmise közben történt a Szent Legonziano templomban, amely fölött emelkedik a már fent említett szentély.

Érseki kezdeményezésre szaktudósok orvosi bizottsága megvizsgálta a szent ereklyéket; a vizsgálat hónapokig tartott.

A tudományos vizsgálat eredménye:

1. Valóságos húsról és vérről van szó.
2. Sem a test, sem a vér nem származik embertől.
3. A hús egyértelműen szív-szövet struktúrára utal.
4. A hús és a vér egyazon vércsoporthoz tartozik.
5. A vér diagrammája, mai értelmezés szerint, emberi vérré „átvihető”.
6. A hús és vér élő személyt feltételez.

Alulírott kezeskedik a fentiek valóságáért.

Érseki bélyegző

Pacifico Perontoni

(érsek és püspök)

(Maria Haesele: Az Oltáriszentség csodái a világ minden táján.

Fordította: Blanár Mihály)

Nadzsú, Dél-Kórea (XX-XXI. század fordulóján)

A dél-kórei Julia Kim, négy gyermekes látnokasszonyon keresztül különös üzeneteket kap a világ. Jézus Krisztus megengedte, hogy a látnokasszony nyelvén időnként a fehér Szent Ostya véres húsdarabbá váljon, ezzel is bizonyítva a ma emberének, hogy az Oltárszentségben Jézus valóságosan jelen van ma is!

Julia Kim látnokasszonyt 1995. október 31-én Rómában II. János Pál fogadta a magánkápolnájában. Az égiek közbenjárására Julia Kim szentáldozásakor ezen alkalommal is véres elváltozás történt a Szentostyával Julia szájában. A plébánosa utasításának engedelmességgel nyitva tartotta a száját, melyhez hozzáérve II. János Pál pápa megérintette a Szentostyából eredő vért, amint ezt az itt látható kép tanúsítja.

(Vért könnyezve esengek hozzátok: térjete meg! Szombathely, 1996.)

*A vérző Szentostya
isteni vérét érinti
a templom plébánosa*

*A jobb kéz mutató
újján a vércsepp*

Mária antifónák könyörgései az egyházi év során

ADVENT

V: az Úr anyala köszönté Szűz Máriát

R: és ő méhébe foganta Szentlélektől Szent Fiát.

V: Könyörögjünk! Kérünk téged Úristen, önts lelkünkbe szent kegyelmedet, hogy akik az anyali üzenet által Szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak megtestesülését megismertük, az ő kínszenvedése és keresztje általa feltámadás dicsőségébe vitessünk. Ugyanazon a mi Urunk Jézus Krisztus által.

R: Amen

KARÁCSONYI IDŐ (VÍZKERESZTIG)

V: Szülésed után is sértetlen Szűz maradtál

R: Istennek anyja esedezzél érettünk!

V: Könyörögjünk! Isten, ki a Boldogságos Szűz Mária termékeny szüzessége által az emberi nemnek az örök üdvösség ajándékát adtad, add meg kérünk, hogy érezzük annak közbenjárását, aki által méltók lettünk befogadni az élet szerzőjét, a mi Urunk Jézus Krisztust, a te Fiadat.

R: Amen.

VÍZKERESZTTŐL NAGYSZERDÁIG

V: Tégy méltóvá engem Szent Szűz a te dicséretedre.

R: Adj erőt a te ellenségeid ellen.

V: Könyörögjünk! Adj irgalmas Isten, gyarlóságunknak oltalmat, hogy kik az Isten Szent Anyjának emlékezetét tiszteljük, az ő esedezésének segítségével vétkeinkből fölkeljünk. Ugyanazon a mi Urunk, Jézus Krisztus által.

R: Amen.

HÚSVÉTI IDÔ

V: Örülj és örvendezz Szűz Mária, alleluja.

R: Mert valóban feltámadott az Úr alleluja.

V: Könyörögjünk! Úristen, ki Szent Fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak feltámadásával a világot megörvendeztetted, add kérünk, hogy az ő Anyja, Szűz Mária által az örök élet örömeit elnyerhessük. Ugyanazon a mi Urunk, Jézus Krisztus által.

R: Amen.

SZENTHÁROMSÁG VASÁRNAPJÁTÓL ADVENTIG

V: Imádkozzál érettünk Istennek Szent Anyja.

R: Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire.

V: Könyörögjünk! Mindenható örök Isten, ki a dicsőséges Szűz Máriának testét és lelkét, hogy Szent Fiad méltó hajléka legyen, a Szentlélek munkálkodása által előkészítetted, add, hogy akik emlékezetén örvendezünk, kegyes könyörgése által minden ránk következő veszélytől és az örök haláltól megszabaduljunk. Ugyanazon a mi Urunk Jézus Krisztus által.

R: Amen.

Szentségi könyörgés (Tantum ergo után)

Pap: Kenyeret adtál nekik a mennyből. (H.i.: Alleluja)

Hívek: Amely minden gyönyörűséggel teljes. (H.i.: Alleluja)

Pap: Könyörögjünk! Úr Jézus, aki nekünk a csodálatos Oltáriszentségben kinszenvedésednek emlékét hagytad, engedd, kérünk, hogy tested és véred szent titkát úgy tiszteljük, hogy megváltásod gyümölcset magunkban szüntelen tapasztaljuk. Aki élsz és uralkodol mindörökkön örökké.

Hívek: Amen.

Szentségi áldás

Záróima: Áldott legyen az Isten! (lásd 77. oldal)

A Szentségimádási órákat, alkalmakat litániával szokás befejezni. A litániák befejezése az alábbi tematika szerint szokott zajlani, amennyiben pap végzi a szentségimádást, vagy pap vezetésével fejezzük be a szentségimádást.

LITÁNIÁK BEFEJEZÉSÉNEK MENETE A HAGYOMÁNY SZERINT

Könyörgés után Mária antifóna

Az adott időszakhoz tartozó könyörgés (lásd 143. oldal)

Tantum ergo éneklése (lásd 82. oldal)

Szentségi könyörgés (lásd 144. oldal)

Szentségi áldás

Záróima (lásd 144. oldal)

Kivonulási ének alatt Oltáriszentség kivitele

Tartalom

Ajánlás	3
A szentségimádásról	5
Bevezetés helyett	5
Isteni erő és végtelen irgalom.....	16
Alapfogalmak tisztázása.....	20
Az Oltáriszentségről szóló tanítás.....	22
Az Oltáriszentség.....	24
Boldog Columba Marmion	24
Égből szállott szent Kenyér	26
Az Oltáriszentségről	27
Az Ostya kiszolgáltatottsága	32
Vianney Szent János és az Oltáriszentség.....	35
Egy kis fehér ostya	36
A legeslegfőbb jó	38
Legnagyobb kincsünk	41
Az Úr felé fordulva – A liturgikus ima-irány	44
Kalkuttai Teréz anya szomorúsága és öröme.....	50
Mit jelent számomra a legméltóságosabb Oltáriszentség?.....	53
Jézussal való találkozás	55
A szentmise értékei	57
Az Édes Jézus	59
A Püspöki Szinódus tanítása az Eukarisztiáról	60
Az Oltáriszentséggel való találkozás.....	63
Engedjétek hozzám a gyermekeket... mert ilyeneké az Isten országa (Mk 10,14)....	65
Miért nem tetszett fölébreszteni?	67
A Tabernákulum áthelyezése	69
Rendszeresen látogassuk a tabernákulumban jelenlévő Urat	72
Úrnapja.....	73
Jézus mindig velünk van az Eucharishtiában.....	74
Krisztus az élet teljességét kínálja fel nekünk	75
Az eucharisztikus lelkület.....	76
Az Eucharisztia és a nevelés.....	79
Az Eucharisztikus Világkongresszus.....	81
Krisztussal megvalósuló közösségünk	83
Szűz Mária, az Oltáriszentség Anyja	85

Az Oltáriszentség felbecsülhetetlen ajándéka.....	88
Megmenthető az Egyház.....	91
Anyai tabernákulum.....	92
Egyéni és közösségi imák az Oltáriszentség előtt.....	98
Egy óra az Oltáriszentség előtt.....	98
Negyed óra az Oltáriszentség előtt.....	112
Három perc az Oltáriszentség előtt.....	115
Oltáriszentség rózsafüzér.....	116
Eucharisztikus keresztút.....	118
Kiegészítő imák az Oltáriszentség előtt.....	128
Bevezető imák.....	128
A Szentlélek meghívása.....	129
A Szentháromságos egy Isten dicsőítése.....	130
Jézus szent Vérének litániája.....	143
A tabernákulum előtt.....	148
Elhagyatottságban.....	149
Ima az Oltáriszentség előtt.....	149
Szent Tested.....	150
Köszönöm Neked!.....	151
Dicsőítelek és áldalak.....	151
Szentséglátogatáskor Márianosztrán.....	152
Napi imádság.....	153
Felajánló imák.....	156
Imák a Boldogságos Szűzanyához.....	165
Szentségimádás a szentek közösségében.....	168
Oltáriszentség csodák.....	172
Ludbreg, a Szent Vér horvátországi kegyhelye.....	172
Szentostya egy juhnyáj közepette (Németország, 1516).....	173
Hirtelen gyógyulás egy úrnapi körmenet alkalmával (Spanyolország, 1880) ..	173
A tenger hullámai meghátrálnak Tumacoban a Szentostya előtt.....	175
A Lanciano-i átváltozási csoda (Olaszország, 750).....	176
Szívizzommá változott Oltáriszentség.....	178
Az Eucharisztia csodája.....	180
A Szentostya búzából készül.....	182
Nadzsú, Dél-Kórea (XX-XXI. század fordulóján).....	183
Mária antifónák könyörgései az egyházi év során.....	185
Szentségi könyörgés.....	186
Az 1938-ban megtartott Világkongresszus emlékére 2013-ban rendezett két napos Eucharisztikus Kongresszus alkalmából megjelent kiadványaink	188